

Hồi 11**NHỜ DỊCH CÂN NỘI CÔNG TĂNG TIẾN
GIỮA ĐÊM TRƯỜNG HỘI NGỘ QUÁI NHÂN**

Hơn một năm lưu lại Chính Nghĩa Sảnh, Viên Kỳ Hải càng lúc càng thêm khẳng khít với Tiêu minh chủ.

Điều này rất dễ hiểu vì bấy lâu nay ngoài việc bọn ác nhân Bắc Cương không một lần xuất hiện thì Tiêu minh chủ vẫn không hề dò hỏi về Thạch Phong Thành Chi Thước. Tiêu minh chủ cứ xử sự như việc Viên Kỳ Hải không phải là người đang lưu giữ một vật chi báu là Thạch Phong Thành Chi Thước vậy.

Không những thế, Viên Kỳ Hải vẫn được Tiêu minh chủ quan tâm và truyền thụ cho nhiều loại võ công.

Duy có một điều khiến cho Viên Kỳ Hải luôn băn khoăn, đó là Tiêu minh chủ không hề dă động đến việc truyền thụ nội công tâm pháp cho nó.

Kiểm, đao, quyền, chưởng, khinh công... tất cả đều được tự thân Tiêu minh chủ khẩu truyền. Còn nội công thì không hề nhắc đến.

Chính vì điều này, Viên Kỳ Hải cũng không bao giờ mở miệng đề cập đến Thạch Phong Thành Chi Thước và Dịch Cân Tâm Pháp Họa Đồ cho Tiêu minh chủ biết.

Cũng may cho Viên Kỳ Hải là chưa bao giờ nó cùng với ai khác giao đấu nên nó chưa hề để lộ ra việc nó cũng đã có nội lực.

Sau khi khẩu truyền khẩu quyết và diễn qua vài lượt cho Viên Kỳ Hải xem, Tiêu minh chủ liền bỏ đi.

Sau đó khoảng vài ngày, khi Viên Kỳ Hải gặp lại Tiêu minh chủ thì nó chỉ có mỗi một việc là diễn lại từng chiêu thức cho Tiêu minh chủ xem mà thôi.

Cả hai không hề có chuyện cùng nhau trao đổi chiêu thức.

Cũng vậy, Viên Kỳ Hải dù có muốn cùng với Cao Phi hoặc Cao Thạch chiết chiêu, thì một là cả hai tìm cách chối từ còn hai là cả hai do bận việc phải đi vắng.

Do vậy, Viên Kỳ Hải chưa thể nào hiểu được công phu của nó nông sâu như thế nào và bảnh lĩnh thật sự của nó ra sao.

Tuy nhiên, vì Dịch Cân Tâm Pháp Họa Đồ đối với Viên Kỳ Hải đã là một phần cuộc sống của nó, nên mỗi lần thở nạp là kể như Viên Kỳ Hải đang tu luyện nội công. Và luồng nhiệt khí trước kia tự

dưng xuất hiện trong nội thể, lúc Tiêu minh chủ và Thanh Long bảo chủ dùng bản thân nó làm chiến trường để tỷ đấu nội lực, thì bây giờ theo cảm nhận riêng của Viên Kỳ Hải, luồng nhiệt khí đó không những không hề tiêu tan mà còn sinh sôi nảy nở nhiều hơn và mạnh hơn bội phần.

Qua hơn một năm lưu lại Chính Nghĩa Sảnh, và qua những lời đàm thoại của vô số nhân vật giang hồ thường ghé qua nơi này, Viên Kỳ Hải hiểu rằng luồng nhiệt khí đó chính là nội lực, là chân nguyên nội thể rất cần thiết cho những nhân vật giang hồ.

Do đó, tuy Viên Kỳ Hải vẫn chưa hiểu tại sao trong nội thể của nó bỗng có được luồng nhiệt khí này nhưng nó biết rằng chính Dịch Cân Tâm Pháp Họa Đồ là một tâm pháp nội công. Và chính nhờ Dịch Cân Tâm Pháp Họa Đồ nên chân nguyên nội thể của nó càng lúc càng tăng trưởng.

Nhưng mức độ tăng trưởng thật sự là bao nhiêu, có bằng với các nhân vật giang hồ mà nó đã nhìn thấy hay không thì Viên Kỳ Hải chưa có dịp hiểu được. Cho đến một đêm nọ ...

Bên ngoài căn tịnh phòng của Viên Kỳ Hải chợt vang lên những tiếng chân rộn rã.

Quá quen thuộc với việc tuần phòng hằng đêm của đội Giáp Sĩ Hộ Sảnh ở Chính Nghĩa Sảnh, Viên Kỳ Hải thoát đầu vẫn không hề chú tâm đến những tiếng bước chân này.

Tuy nhiên, ngay sau đó, một giọng nó ào ào của đội Giáp Sĩ Hộ Sảnh chợt lọt vào thính lực của Viên Kỳ Hải, khiến nó không thể không quan tâm:

- Là Minh chủ như Tiêu lão nhân gia có nhiều việc dù ngoài ý muốn nhưng không thể nào thôi thác được, khiến bọn ta cũng phải khổ lây.

- Người làm nhảm cái gì đó, Thập Lục?

Nghe đến đây, Viên Kỳ Hải liền tưởng tượng ra nhân vật trong đội Giáp Sĩ Hộ Sảnh có số hiệu là Thập Lục, người vừa lên tiếng làm nhảm. Đó là một tục gia đệ tử của võ phái Côn Luân và có một tên gọi khá mỹ miều như một mỹ nhân là Kha Thu Bình.

Kha Thu Bình vì ngưỡng mộ tài đức của Tiêu minh chủ nên tự nguyện gia nhập vào đội Giáp Sĩ Hộ Sảnh. Đội này gồm hai mươi bốn người được gọi bằng danh xưng khác, là Nhị thập tứ tinh tú.

Như những tinh tú vây quanh và hộ vệ cho mặt nhật, đội Giáp Sĩ Hộ Sảnh này dĩ nhiên có nhiệm vụ hộ tống và dưới sự sai xử của Tiêu minh chủ. Và trọng trách thật sự của đội này chính là cùng với Tiêu minh chủ giải quyết những hiểm khích, những xung đột dẫn đến chuyện ân oán của những nhân vật thuộc giới giang hồ, hay được gọi theo cách khác thì nhiệm vụ này chính là công việc gìn giữ công đạo võ lâm cho quần hùng ở khắp Tam Sơn Ngũ Nhạc.

Chính vì thế Kha Thu Bình mới làm nhảm nói: "...khiến bọn ta phải khổ lây !"

Thập Lục Kha Thu Bình lại nói:

- Thập Tam huynh nghĩ có phải không? Tuy phận sự của chúng ta là cùng Tiêu minh chủ giữ gìn công đạo nhưng đâu phải là lo lắng và quan tâm đến cả những kẻ không phục tùng Minh chủ như lão Tư Không Bách, Bảo chủ Thanh Long bảo.

Có tiếng thở ra nhẹ nhẹ của Thập Tam:

- Hà ! Nói gì thì nói nhưng một khi Tiêu lão nhân gia đã là Minh chủ và một khi bọn chúng ta là Giáp Sĩ Hội Sảnh thì mọi chuyện lớn nhỏ trong giang hồ, hể nơi nào cần chúng ta đâu thể nhắm mắt làm ngơ và không đi đến chứ? Thôi, người không phải nói nhiều. Sáng ngày mai chúng ta phải có mặt ở Thanh Long bảo rồi. Người nên giữ sức vào đôi chân thì hơn.

Ở Thanh Long bảo đã xảy ra chuyện gì? Sao đội Giáp Sĩ Hội Sảnh phải khẩn trương đi đến Thanh Long bảo?

Nghi hoặc, Viên Kỳ Hải rón rén bước xuống giường và áp bên tai vào cửa hy vọng sẽ nghe Kha Thu Bình làm nhảm thêm và không chừng Kha Thu Bình sẽ hở ra điều gì đó có liên quan đến chuyện đi này của đội Giáp Sĩ.

Công sức Viên Kỳ Hải bỏ ra không hề uổng phí. Ở bên ngoài, giữa những tiếng bước chân di động, giọng nói của Thập Lục Kha Thu Bình vẫn cứ vang lên:

- Thì đệ vì lo lắng cho Tiêu lão nhân gia nên mới lăm lăm bàn vậy thôi. Người như Tư Không Bách bấy lâu luôn bất phục Tiêu minh chủ, e rằng dù Tiêu lão nhân gia có tận tình thi ân bố đức cho lão, lão bất phục vẫn hoàn toàn bất phục. Không chừng lúc chúng ta đi đến Thanh Long bảo, không những lão Tư Không Bách sẽ không hoan hỉ mà còn cho người xua đuổi bọn ta thôi.

Có tiếng gắt khẽ của Thập Tam:

- Đến Thanh Long bảo và giúp lão Tư Không Bách là việc của chúng ta, nhận hay không nhận là việc của lão. Việc chưa xảy đến thì người không cần gì phải tiên đoán cho thêm phiền não. Được rồi đó ! Đi thôi !

Nghe đến đây, Viên Kỳ Hải chợt nghĩ thầm:

- Ở Thanh Long bảo đúng là có sự biến rồi, không lẽ là bọn Bắc Cương môn hạ bấy lâu nay im tiếng giờ lại xuất hiện? Ôi chao ! Biết đến bao giờ ta mới được cùng đội Giáp Sĩ đi khắp nơi để chủ trì công đạo đây?

Phiền muộn trong lòng vì phải bị giam chân một chỗ, Viên Kỳ Hải thấy khó đỡ giấc ngủ bèn bước ra ngoài cho thanh thản tâm thần.

Lần bước đến Hoa viên, sự phiền muộn càng lúc càng dâng cao. Viên Kỳ Hải vì muốn trút bớt sự buồn phiền liền động thân thao dượt lại những võ công đã học được.

Vù ! Vù !

Do xung quanh tịnh không có lấy một bóng người, Viên Kỳ Hải khi ra chiêu liền thần nhiên vận dụng nội lực vào chiêu thức.

Tiếng quyền kinh và tiếng của chưởng phong cứ rít vèo vèo trong không khí làm cho Viên Kỳ Hải càng nghe càng thêm phấn khích.

Viên Kỳ Hải vũ lộng chiêu thức càng lúc càng mạnh bạo hơn.

Nhân lúc hưng phấn, Viên Kỳ Hải bỗng ước ao:

- Ngay bây giờ, phải chi có địch nhân xuất hiện thì hay biết mấy!

Ước ao chỉ là ước ao, Viên Kỳ Hải vẫn biết rằng tại Chính Nghĩa Sảnh này chuyện có địch nhân xuất hiện rất hiếm khi xảy ra.

Vì thế, Viên Kỳ Hải hoàn toàn bất ngờ khi có một luồng lực đạo khá mạnh chợt xuất hiện và va vào ngọn chưởng do Viên Kỳ Hải vừa quật ra.

Ào ... Ào ...

Ầm ! Ầm !

Tiếng chạm chưởng vừa vang lên, toàn thân Viên Kỳ Hải bị chấn động đến phải thối lui từng bước dài.

Trấn định lại, Viên Kỳ Hải chợt quát lên khi nhận rõ ở ngay phía trước là một nhân vật che kín chân diện đang xạ hai tia mục quang chói người nhìn vào nó:

- Phương giá là ai? Sao lại ngang nhiên xuất hiện ở Chính Nghĩa Sảnh của Minh chủ?

Mông Diện Nhân cất giọng khàn khàn đáp lại:

- Nơi nào ta muốn đến là đến, dù có là Chính Nghĩa Sảnh hay Long Đàm Hồ Huyết gì cũng vậy.

Bùng bùng sắc giận, Viên Kỳ Hải lại quát:

- Lời lẽ của phương giá thật ngông cuồng. Phương giá tưởng Chính Nghĩa Sảnh này không có người trị tội phương giá sao?

Bật cười và là cười cũng bằng giọng khàn khàn, Mông Diện Nhân cao ngạo hỏi:

- Người đó là người ư? Với vỏ vẻ có ba chiêu thức xoàng sĩnh do lão họ Tiêu truyền thụ cho người, người có tư cách gì để trị tội ta?

Viên Kỳ Hải vừa giận vừa kinh hãi:

- Sao phương giá biết võ học của Viên mỗ là do Tiêu minh chủ truyền thụ? Phương giá thật sự là ai?

- Ha ... ha ... ha ! Ta là ai người không cần biết ! Trừ phi người có đủ năng lực buộc ta phải cung xưng thì khác.

Động nộ, Viên Kỳ Hải rít lên:

- Được ! Viên mỗ xin đặc tội vậy ! Đỡ !

Vù !

Không chút hãi sợ, Viên Kỳ Hải nói xong liền vũ lộng quyền pháp tấn công ồ ạt vào Mông Diện Nhân.

Khẽ lách người tránh chiêu, Mông Diện Nhân chép miệng:

- Chà ... ! Đây là Lạc Anh Quyền thật rồi. Đáng tiếc thật ! Chiêu thức thì biến ảo nhưng mức độ trầm trọng lại không đủ. Người đánh mạnh tay nữa xem nào?

Nghe đối phương không những nói ra vanh vách tên gọi của Lạc Anh Quyền mà còn lên mặt như muốn điểm hóa thêm, Viên Kỳ Hải khẽ nạt lên:

- Lạc Anh Quyền vốn không xa lạ với bất kỳ ai, phương giá tự đắc hơi sớm đó. Tiếp chiêu này !

Ào ... Ào ...

Mông Diện Nhân vẫn không thềm đưa tay hoàn thủ. Vừa dịch người tránh chiêu, Mông Diện Nhân vừa mĩa mai:

- Với Phi Hoa Chưởng tầm thường như vậy, dù người muốn trị tội ta cũng chỉ là vọng tưởng mà thôi ! Người không còn công phu nào khác sao?

Viên Kỳ Hải vụt gầm lên:

- Đến chạm chiêu phương giá còn không dám, là phương giá muốn đấu khẩu hay đấu võ đây?

Tiếp chưởng !

Ào ... Ào ...

Lời thách thức của Viên Kỳ Hải liền có kết quả, Mông Diện Nhân bỗng rùn người trụ tấn và hất mạnh tả chưởng ra:

- Ai bảo ta không dám chứ? Xem này !

Ào ... Ào ...

Ầm ! Ầm !

Đang khi Viên Kỳ Hải bị chấn kinh bức lùi, Mông Diện Nhân cười ầm lên:

- Ha ... Ha ... Ha... ! Mùi vị thế nào tiểu tử?

Hít mạnh một hơi thanh khí, Viên Kỳ Hải bình tâm lại hỏi:

- Phương giá quả có đôi chút hòa hảo. Liệu phương giá có dám tiếp thêm một chưởng nữa của Viên mỗ không?

Ung dung đứng nhìn Viên Kỳ Hải, Mông Diện Nhân ngạo mạn đáp lại:

- Đừng nói là một chưởng, dù có là trăm chưởng hay ngàn chưởng ta vẫn xem như thường. Động thủ đi !

Đề tụ sẵn chân khí với toàn bộ chân lực, Viên Kỳ Hải vừa nhắm vào Mông Diện Nhân vừa hét:

- Đỡ !

Vù !

Đây là lần đầu tiên trong đời Viên Kỳ Hải thật sự ra tay với toàn bộ chân lực mà nội thể có sẵn.

Và Viên Kỳ Hải không khỏi hân hoan khi vừa thấy chưởng lực xuất hiện ngoài sức tưởng tượng. Đồng thời Viên Kỳ Hải chợt có một tia hy vọng lúc nhìn thấy Mông Diện Nhân này xuất lực với một sự trầm trọng khác hẳn chiêu mới rồi.

Hai luồng lực đạo ngược chiều đang lao ào ào vào nhau.

Vù ! Vù !

Ào ... Ào ...

Ầm ! Ầm !

Cũng như hai lần trước đó, Viên Kỳ Hải lần này cũng phải bị chấn lùi. Tuy nhiên, giữa ba lần bị bức lùi thì lần này có phần khác. Tuy cũng là lùi như hai lần trước đó, nhưng chân khí nội thể của Viên Kỳ Hải trong lần này hầu như là không hề suy suyển mà vẫn còn nguyên vẹn.

Không cần phải ổn định cước bộ, Viên Kỳ Hải nhân đà bị bức lùi liền dịch bộ theo bộ pháp Vô Danh để nhanh chóng tiến về phía Mông Diện Nhân.

Song chưởng cùng một lúc được Viên Kỳ Hải thi triển.

- Hãy tiếp thêm hai chưởng nữa xem nào !

Vù !

Ào ... Ào ...

Trước bộ pháp quá biến ảo của Viên Kỳ Hải, Mông Diện Nhân không còn cách nào khác, buộc phải xuất lực đón đỡ vào song chưởng của Viên Kỳ Hải.

Ầm !

Ầm !

Vẫn giữ nguyên bộ pháp, Viên Kỳ Hải tiếp tục quần lấy đối phương và cấp tấp ra chiêu.

Vù ! Vù !

Ào ... Ào ...

Ầm ! Ầm !

Gần hai mươi lần chạm chưởng và liên tiếp được song phương thực hiện. Và không cần phải nói cũng đủ biết ở quanh song phương đều xuất hiện những chưởng ảnh trùng trùng.

Nghi vấn của Mông Diện Nhân là thế nào, tuy Viên Kỳ Hải không đoán được nhưng qua tia mắt cứ luôn để lộ sự kinh ngạc, Viên Kỳ Hải cũng thừa biết đối phương đang có nhiều nghi vấn.

Riêng Viên Kỳ Hải thì nghĩ rằng:

- Đối phương là ai? Những lần chạm chưởng liên tiếp này là do đối phương chủ động hay vì không sao thoát khỏi sự vây khốn của bộ pháp Vô Danh mà đối phương buộc phải tiếp chiêu? Rồi cuộc đối phương muốn gì? Liệu đối phương có phải là Bắc Cương môn hạ không? Nếu phải, tại sao đối phương không chịu thi triển Hắc Sát Phi Trảo hoặc Bắc Cương Tàn Hồn Châm?

Như không cảm nổi những sự nghi hoặc, Mông Diện Nhân buộc phải để lộ ra bằng những câu hỏi:

- Khoan đã, tiểu tử ! Bộ pháp này là do ai truyền thụ cho người?

Viên Kỳ Hải cười nhẹ:

- Sao rồi? Phương giá đã sợ rồi sao? Nếu muốn biết ai là người truyền thụ bộ pháp này cho Viên mỗ, trừ phi phương giá buộc được Viên mỗ phải cung xưng ! Đỡ !

Vù !

Viên Kỳ Hải đã cố tình dùng lời lẽ do đối phương đã nói để trả lại cho đối phương.

Mông Diện Nhân giận dữ gầm lên:

- Là ta muốn dò hỏi xem là người có quan hệ thế nào với cố nhân. Người đừng tưởng là ta sợ !

Xem đây !

Ào ... Ào ...

Ầm ! Ầm !

Trải qua một lúc lâu giao chiến, chân nguyên nội thể của Viên Kỳ Hải dường như vẫn nguyên vẹn. Điều này khiến cho Mông Diện Nhân phải lên tiếng hỏi:

- Tiểu tử ! Nội công tâm pháp của người hoàn toàn khác hẳn với Xích Dương Công của lão họ Tiêu. Từ đâu mà người có nội công tâm pháp này?

Không thể không khâm phục kiến văn uyên bác của đối phương, nhưng Viên Kỳ Hải đâu dễ gì nói cho đối phương biết. Viên Kỳ Hải cười nhạt:

- Là do ai truyền thụ, điều đó không quan hệ gì đến phương giá. Phương giá chớ nên phí lời làm gì. Đỡ ! Đỡ ! Đỡ !

Đánh ra liên tiếp những ba chưởng liên hoàn, ý đồ của Viên Kỳ Hải rõ ràng là muốn chấm dứt càng sớm càng tốt trận giao đấu này và là chấm dứt với thắng lợi thuộc về Viên Kỳ Hải chứ không phải của đối phương.

Đoán biết được tâm trạng của Viên Kỳ Hải, Mông Diện Nhân dường như cũng mong muốn như vậy nên vội vàng quát bảo, tuy vẫn xuất chưởng chống đỡ:

- Dừng tay, tiểu tử !

Ào ... Ào ...

Vù !

Ầm ! Ầm !

Bất chấp Mông Diện Nhân vừa kêu dừng vừa nhảy lùi thật xa về phía sau, Viên Kỳ Hải vẫn lướt tới với một chưởng tận lực bình sinh nữa:

- Trừ phi phương giá chấp nhận thua cuộc, bằng không ... Đỡ !

Vù ! Hữu chưởng của Mông Diện Nhân bỗng khoa lên thành một vòng tròn rồi bất ngờ đẩy ra nhắm vào ngọn chưởng lực của Viên Kỳ Hải.

Víu ... Víu ...

Một loạt lực đạo cực kỳ quái dị bỗng xuất hiện từ tâm chưởng của đối phương. Ngay lập tức, lực đạo kỳ bí này đã hóa giải toàn bộ ngọn chưởng lực tưởng chừng là lợi hại của Viên Kỳ Hải.

Viên Kỳ Hải bàng hoàng kêu lên:

- Hảo công phu ! Đây là công phu gì?

Nhân lúc Viên Kỳ Hải vì bàng hoàng nên phải dừng tay, Mông Diện Nhân vội hỏi:

- Người có muốn cùng ta đàm đạo một lúc không tiểu tử?

Ngẩn cả người, Viên Kỳ Hải hỏi lại:

- Đàm đạo ư? Phương giá là ai? Sao lại muốn cùng Viên mỗ đàm đạo?

- Ta là ai và việc cần đàm đạo là việc gì ! Nếu người muốn biết rõ thì hãy theo ta !

Vút !

Không cần biết Viên Kỳ Hải có ưng thuận hay không, Mông Diện Nhân vừa dứt lời liền xoay người bỏ đi.

Ngơ ngác đến cùng cực, Viên Kỳ Hải không hiểu là có nên đi theo đối phương hay không.

Không nghe có tiếng Viên Kỳ Hải đuổi theo, Mông Diện Nhân chợt dừng lại. Vẫn quay lưng về phía Viên Kỳ Hải, Mông Diện Nhân bảo:

- Người không muốn biết giữa ta và người đã truyền thụ bộ pháp kia cho người có mối quan hệ như thế nào hay sao? Tùy người vậy.

Vút !

Giật mình vì câu nói này, Viên Kỳ Hải vội tung người đuổi theo:

- Chậm đã ! Phương giá thật sự có quen biết người đã truyền thụ bộ pháp cho Viên mỗ sao?

Không hề đáp lại, Mông Diện Nhân cứ lẳng lẳng bỏ đi. Trước tình thế này, Viên Kỳ Hải vì muốn giải tỏa những nghi ngờ nên phải bám đuổi theo.

Hồi 12

QUÁI NHÂN BÀY KẾ BIẾT THỰC HƯ KỲ HẢI Y LỜI THỬ MINH CHỦ

Mông Diện Nhân vừa dừng chân, Viên Kỳ Hải cũng dừng lại và hỏi vội:

- Đường như phương giá rất thông thuộc với Chính Nghĩa Sảnh.

Phát ra một tràng cười châm chọc, Mông Diện Nhân đáp:

- Với ai khác thì Chính Nghĩa Sảnh này có thể được xem là Long Đàm Hồ Huyết, nhưng với ta thì không có gì, và người dám theo ta đi khỏi Chính Nghĩa Sảnh như thế này, người có sợ không?

Dù biết rằng Mông Diện Nhân nói đúng có thể Viên Kỳ Hải đang trong cái kế điệu hổ ly sơn của đối phương, nhưng Viên Kỳ Hải vẫn ung dung đáp lại:

- Dù Viên mỗ có sợ thì chuyện cũng đã rồi. Vả lại chưa chắc gì phương giá có thể nghĩ được cách khắc được bộ pháp của Viên mỗ.

- Ha ... Ha ... Ha ...! Tiểu tử quả có đởm lược. Người yên tâm, ta đã bảo là có chuyện cần đàm đạo với người, ta không sai lời đâu.

Nhìn chòng chọc vào mảnh lụa che kín chân diện của đối phương. Viên Kỳ Hải hỏi:

- Phương giá định giữ gìn chân diện như thế này mà đàm đạo sao?

Hiểu được ý của Viên Kỳ Hải, Mông Diện Nhân thở dài:

- Vì ẩn tình khó nói, ta chưa thể xuất lộ chân diện. Người không ngại chứ?

Không ngờ đối phương lại nói như vậy, cũng như Viên Kỳ Hải vẫn còn có nhiều tâm sự chưa dám giải bày cùng ai, Viên Kỳ Hải đành phải chấp nhận việc này:

- Phương giá bảo là có chuyện cần bàn đàm đạo, chẳng hay đó là chuyện gì?

Không vội đáp ngay, Mông Diện Nhân chỉ lên tiếng hỏi:

- Trước tiên, ta muốn biết là ai đã truyền thụ bộ pháp kia cho người?

Viên Kỳ Hải vì đã có lời hứa với Mã trưởng lão nên đành phải nói như đã từng nói với Tiêu minh chủ.

Có phần ngạc nhiên khi nghe Viên Kỳ Hải thuật xong một câu chuyện đầy giả tạo, Mông Diện Nhân lại hỏi:

- Vậy còn nội công tâm pháp của người, có phải là cũng do nhân vật vô danh đó truyền thụ không?

Do đã lường trước trường hợp này, phòng khi Tiêu minh chủ bất ngờ phát hiện và hỏi đến Viên Kỳ Hải cứ theo câu chuyện đã bịa sẵn mà giải thích:

- Tại hạ không biết đó có phải là nội công tâm pháp của nhân vật đó hay không? Lúc tại hạ lo mọi hậu sự cho người này, tại hạ tình cờ nhìn thấy một cuộn lụa. Trong cuộn lụa chỉ có hai bức họa nhân đồ mà thôi. Thấy hay tại hạ liền thử thử nạp theo hai bức họa đó. Câu chuyện chỉ là như vậy.

Mông Diện Nhân kinh ngạc:

- Vậy lão họ Tiêu có biết rõ điều này không?

- Về bộ pháp thì tại hạ có nói nên Tiêu tiền bối đã biết. Còn về tâm pháp kia ...

- Người cố tình che giấu sự thật à?

Không biết phải giải thích như thế nào cho xuôi tai, Viên Kỳ Hải đành thở dài :

- Tại hạ thật sự không muốn giấu, chỉ là không có dịp để nói thôi.

- Sao lại không có dịp? Người được lão họ Tiêu truyền thụ võ công, không lẽ với đường lối nội công khác lạ của người lão họ Tiêu không nhận ra?

Viên Kỳ Hải chán nản đáp lại:

- Nếu đúng như phương giá vừa nói, tại hạ làm sao che giấu được cặp mắt tinh tường của Tiêu tiền bối? Sự thật không phải như vậy?

- Người càng nói càng khó hiểu. Sự thật như thế nào mà người bảo là không phải là như vậy?

Bao nhiêu sự băn khoăn bấy lâu nay bị đè nén, vào lúc này Viên Kỳ Hải được dịp tuôn ra:

- Bởi Tiêu tiền bối đâu có truyền thụ nội công cho tại hạ?

- Không truyền thụ nội công ư? Vậy lão đã chỉ dạy những gì cho người?

- Kiếm, đao, quyền, chưởng, và thân pháp. Chỉ có thế thôi !

- Có Mê Tung Thất Kiếm không?

- Không ! Chỉ là Phi Hoa Kiếm !

- Còn Xích Dương Công, tuyệt học uy trấn giang hồ của lão thì sao?

Viên Kỳ Hải vẫn lắc đầu:

- Không có !

Mông Diện Nhân buột miệng hừ lạnh:

- Hừ ! Lạ thật ! Đã không truyền thụ nội công, cũng không truyền thụ những sở học thành danh, lão họ Tiêu muốn chỉ trao truyền cho người những môn công phu tầm thường?

Viên Kỳ Hải càng thêm băn khoăn:

- Nói như phương giá thì Tiêu tiền bối không hề có thật tâm khi truyền dạy võ công cho tại hạ?

Mông Diện Nhân gật đầu:

- Mười phần đến chín là như vậy. Người nghĩ xem, liệu lão có phải làm như vậy là để mua chuộc ân tình với người và để nhắm vào Thạch Phong Thành Chi Thước không?

Viên Kỳ Hải giật nảy mình:

- Sao phương giá biết việc tại hạ có Thạch Phong Thành Chi Thước trong người?

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Người hỏi ta? Việc người có Thạch Phong Thành Chi Thước được lão họ Tiêu đảm nhận việc giám hộ vốn đã được mọi người đồn đại thì làm sao lại không nghe biết?

- Có phải phương giá đến tìm tại hạ vào lúc này cũng là vì Thạch Phong Thành Chi Thước không? Mông Diện Nhân vẫn tỏ ra bình thản trước sự nghi ngờ của Viên Kỳ Hải :

- Người xem ta là hạng người gì? Thạch Phong Thành Chi Thước vốn vật bất tường, ai ai cũng muốn tránh. Ta cũng không phải ngoại lệ.

Quá đổi kinh ngạc trước sự thừa nhận thẳng thắn của Mông Diện Nhân, Viên Kỳ Hải vọt miệng hỏi:

- Phương giá có thể giải thích cho tại hạ rõ Thạch Phong Thành là thế nào không?

Mông Diện Nhân lắc đầu:

- Người không cần phải vội. Một là vì người đã giữ Thạch Phong Thành Chi Thước, trước sau gì người cũng biết cả thôi ! Việc quan trọng đối với người vào lúc này là chuyện khác kia.

- Chuyện gì phương giá?

Mông Diện Nhân chột hạ giọng :

- Đối phó với lão họ Tiêu.

Viên Kỳ Hải cả kinh:

- Sao lại phải ...

Xua tay ngăn lại, không cho Viên Kỳ Hải nói hết lời, Mông Diện Nhân bảo:

- Không phải sao? Lão họ Tiêu rõ ràng là có ý nhắm vào Thạch Phong Thành Chi Thước, không thể không nghĩ ra cách đối phó.

- Xem ra giữa phương giá và Tiêu minh chủ phải có oán cừu, phải không?

Bằng giọng lạnh lùng, Mông Diện Nhân gạt ngang:

- Phải hay không, chuyện này với người tuyệt nhiên không có quan hệ.

Vẫn là ẩn tình khó nói ư? Ta có nên tin vào lão không?

Sự nghi ngại của Viên Kỳ Hải do để lộ ra sắc diện nên Mông Diện Nhân đã đoán được:

- Việc ta nói là ta nói, tin hay không thì tùy người. Chỉ có điều ...

- Là điều gì?

- Nếu người tin và muốn đối phó với lão họ Tiêu, ta có thể giúp người.

Động tâm, Viên Kỳ Hải nhanh miệng hỏi:

- Giúp như thế nào?

Mông Diện Nhân phẩy tay:

- Chuyện đó để sau hãy bàn, ta cần biết thái độ của người trước đã. Người tin hay không tin điều này?

Viên Kỳ Hải do dự:

- Tại hạ ...

Mông Diện Nhân gật đầu bảo:

- Ta không trách người một khi người đã xem lão họ Tiêu là một nhân vật lỗi lạc. Tuy nhiên, ta có cách này giúp người xác định hư thực.

- Phương giá có cách gì?

Mông Diện Nhân bật cười hình hích:

- Dễ thôi ! Ngay khi có dịp, người cứ thử làm bằng cách nài nỉ lão truyền thụ Xích Dương Công và Xích Dương Chưởng cho người. Kết quả như thế nào, người tất rõ.

- Tiêu tiên bối chấp thuận thì sao?

- Nếu lão chấp thuận kể như ta đã nhận định sai về lão.

- Phương giá tin chắc là Tiêu tiên bối sẽ từ chối ư?

Mông Diện Nhân đáp ngay, không một chút chần chừ:

- Ta tin chắc ! Đồng thời ta cũng e rằng người khó giữ được tính mạng.

Viên Kỳ Hải hốt hoảng:

- Tại sao?

- Vì Thạch Phong Thành Chi Thước. Người nghĩ có đúng không?

Lộ vẻ hoang mang rồi từ từ bình tâm lại, Viên Kỳ Hải liền đáp ứng:

- Được lắm ! Tại hạ sẽ thử qua một lần cho biết.

- Người không sợ mất mạng?

- Không ! Tại hạ đã có cách tự giữ mình.

- Là cách gì?

Viên Kỳ Hải cười nhẹ:

- Thiên cơ bất khả lộ. Đến khi gặp lại, tại hạ sẽ nói cho phương giá nghe.

Ngần ngừ một lúc lâu, Mông Diện Nhân mới bảo:

- Cũng được, ta tin người. Đêm mai vào canh ba, người cứ đến đây tìm ta. Ta sẽ giúp người đối phó với lão, nếu lão thật sự chối từ việc truyền thụ công phu tuyệt kỹ của người.

Viên Kỳ Hải nghi hoặc:

- Sao lại là đêm mai? Hiện giờ Tiêu tiền bối không có ở Chính Nghĩa Sảnh, nhớ hôm nay tại hạ không gặp được Tiêu tiền bối thì sao?

Mông Diện Nhân cười dài, bảo:

- Về điều này thì người bất tất phải nghi ngờ. Theo tin tức ta thu lượm được, nội nhật ngày hôm nay lão họ Tiêu sẽ quay về. Còn việc người có gặp được lão hay không là do người tự quyết định. Hẹn gặp lại !

Vút !

Bán tín bán nghi, Viên Kỳ Hải cứ nhìn theo hướng vừa đi khuất của Mông Diện Nhân, mới lững thững quay lại Chính Nghĩa Sảnh.

oOo

Đúng như Mông Diện Nhân đã dự đoán, Tiêu minh chủ đã quay về Chính Nghĩa Sảnh khi mặt trời vừa quá ngọ.

Lòng đầy quyết tâm, Viên Kỳ Hải liền đi đến tận thư phòng của Tiêu minh chủ.

Vừa nhìn thấy Viên Kỳ Hải, Tiêu minh chủ vội lên tiếng:

- Kỳ Hải điệt muốn gặp ta ư? Vào đây. Ngồi xuống đi nào !

Vẫn đứng cho dù Tiêu minh chủ đang vồn vã mời ngồi, Viên Kỳ Hải mở miệng nói ngay vào chánh đề:

- Tiêu tiền bối ! Tiểu điệt muốn được Tiêu tiền bối truyền thụ cho Xích Dương Công.

Ngớ người ra đầy kinh ngạc, Tiêu minh chủ sau đó mới lên tiếng:

-Ồ ! Chuyện này không thể vắn tắt một vài lời mà nói hết được. Kỳ Hải điệt hãy ngồi xuống đây đi đã, chúng ta sẽ bàn sau.

Thán phục trước nhận định của Mông Diện Nhân, Viên Kỳ Hải vẫn đứng nguyên vị khi lên tiếng nói minh bạch:

- Theo tiểu điệt biết, Tiêu tiền bối còn có nhiều tuyệt học thành danh. Do tiểu điệt dù sao cũng là ký danh đệ tử của Tiêu tiền bối, tiểu điệt không muốn thế này, khi cùng người giao đấu sẽ làm ô uế thanh danh của Tiêu tiền bối. Mong Tiêu tiền bối nghĩ lại và lượng thứ cho tiểu điệt đã thất ngôn.

Lộ vẻ khó khăn, Tiêu minh chủ cũng đứng lên. Vừa đi đi lại lại trong thư phòng, Tiêu minh chủ vừa tìm lời giải thích:

- Về việc này ... Có nhiều điều bấy lâu nay ta vẫn muốn nói cho Kỳ Hải diệt nghe nhưng chưa có dịp. Tiện đây, ta đành phải nói thôi. Nguyên là thế này ...

Viên Kỳ Hải vội cướp lời:

- Tiêu tiền bối phải đa đoan công việc, tiểu diệt thật tâm không muốn tốn thời gian của tiền bối. Tiểu diệt rất mãn nguyện nếu được Tiêu tiền bối đáp thẳng cho một lời. Thuận hay không chấp nhận, vậy thôi.

Quắc mắt nhìn Viên Kỳ Hải như không hề chờ nghe câu nói thẳng thừng này, Tiêu minh chủ sau đó chậm rãi hỏi:

- Nếu vì một nguyên nhân nào đó, ta buộc phải nói lời chối từ thì sao? Kỳ Hải diệt sẽ không buồn ta chứ?

Viên Kỳ Hải đáp lại:

- Đương nhiên tiểu diệt sẽ không buồn, vì đó là quyền của Tiêu tiền bối. Tuy nhiên, tiểu diệt đành phải chia tay với Tiêu tiền bối và Chính Nghĩa Sảnh mà thôi.

Nói xong, Viên Kỳ Hải có phần nơm nớp lo sợ và sẵn sàng đón chờ cơn thịnh nộ của Tiêu minh chủ.

Tuy nhiên, trái ngược hoàn toàn với ý nghĩ của Viên Kỳ Hải. Tiêu minh chủ chỉ thoáng một chút giật mình rồi ổn lại. Với một nụ cười khoan hòa nở trên môi, Tiêu minh chủ nhẹ giọng bảo:

- Kỳ Hải diệt đã có ý nghĩ này từ lúc nào?

Viên Kỳ Hải ngạc nhiên:

- Là ý nghĩ gì? Về Xích Dương Công ư?

Tiêu minh chủ lắc đầu:

- Không phải ! Ta biết điều đó chỉ là cái cớ của Kỳ Hải diệt mà thôi. Ta muốn hỏi về việc Kỳ Hải diệt muốn ly khai Chính Nghĩa Sảnh kia?

- Nếu như Tiêu tiền bối hỏi thì ý nghĩ này đã đến với tiểu diệt từ đêm qua, sau khi tiểu diệt ngẫm nghĩ lại toàn bộ sự việc.

- Ngẫm lại toàn bộ sự việc ư? Ngẫm như thế nào?

Viên Kỳ Hải đáp lại thật lòng:

- Tiểu diệt nghĩ tiểu diệt có nên người hữu dụng không nếu chỉ cam phận giam hãm suốt đời ở đây?

Đứng yên nhìn Viên Kỳ Hải như muốn dò xét, Tiêu minh chủ hỏi:

- Còn gì nữa không?

Hít một hơi dài đẩy lồng ngực, Viên Kỳ Hải nói tiếp:

- Còn ! Tiểu diệt lại tự hỏi, nhờ có một ngày tiểu diệt buộc phải rời xa Chính Nghĩa Sảnh liệu tiểu diệt có đủ công lực để giữ gìn Thạch Phong Thành Chi Thước không? Chi bằng ...

Viên Kỳ Hải vừa nói ngập ngừng, Tiêu minh chủ liền nôn nóng hỏi ngay:

- Chi bằng thế nào? Kỳ Hải diệt có chủ trương gì rồi ư?

Viên Kỳ Hải gật đầu:

- Tiểu diệt đã có chủ trương. Đó là tiểu diệt sẽ đi tìm Thạch Phong Thành. Để tiểu diệt dẫu có chết vì Thạch Phong Thành Chi Thước thì cũng biết Thạch Phong Thành là gì !

- Không được ! Ý nghĩ này thật là ấu trĩ.

Tiếng gắt của Tiêu minh chủ làm cho Viên Kỳ Hải lo sợ và cảnh giác.

Quả nhiên Mông Diện Nhân đã tiên liệu không sai về thái độ của Tiêu minh chủ.

Tiêu minh chủ ngang nhiên lập luận:

- Việc Kỳ Hải diệt muốn tìm đến Thạch Phong Thành, ta không hề ngăn cản. Chỉ có điều lúc ta nhận giám hộ Kỳ Hải diệt hầu như đồng đạo trên giang hồ đều biết rõ. Là ta muốn đề cập đến Thạch Phong Thành Chi Thước. Vì sự an nguy của toàn thể võ lâm Trung Nguyên, ta bắt buộc phải ra lệnh cho Kỳ Hải diệt rằng, Kỳ Hải diệt muốn đi cứ đi, nhưng Thạch Phong Thành Chi Thước phải để lại.

Đã lường trước trường hợp này, Viên Kỳ Hải ung dung hỏi lại:

- Tiêu tiền bối tán thành việc tiểu diệt rời khỏi Chính Nghĩa Sảnh?

Tiêu minh chủ gật đầu lập lại:

- Ta đã nói rồi, chỉ cần có Thạch Phong Thành Chi Thước lưu lại là đủ.

Viên Kỳ Hải mỉm cười :

- Tiểu diệt cũng không muốn lưu giữ Thạch Phong Thành Chi Thước ở bên mình. Tiểu diệt chắc chắn sẽ lưu lại.

Tiêu minh chủ vụt xòe tay ra:

- Đưa đây !

Viên Kỳ Hải lắc đầu:

- Tiêu tiền bối không việc gì phải vội. Thạch Phong Thành Chi Thước hiện không ở bên mình tiểu diệt.

- Vậy thì ở đâu?

- Chỗ tiểu diệt cất giấu là ở bên trong Chính Nghĩa Sảnh này. Chờ khi tiểu diệt rời khỏi nơi đây, tiểu diệt sẽ chỉ điểm cho Tiêu tiền bối.

Mặt không đổi sắc, giọng nói vẫn không thay đổi, nhưng câu hỏi tiếp theo của Tiêu minh chủ lại chất chứa đầy sự giận dữ:

- Kỳ Hải diệt có ý nghi ngờ ta?

Vững tâm vào mưu kế đã sắp bày, Viên Kỳ Hải đáp:

- Tiêu tiền bối chớ nói quá lời, Tiểu diệt chỉ không muốn chuốc lấy phiền nhiễu vào thân mà thôi.

Tiêu minh chủ bật cười, buộc miệng khen:

- Tâm cơ khá lắm ! Người như Kỳ Hải diệt, tiền đồ sáng lạng.

Viên Kỳ Hải nhân lúc Tiêu minh chủ vui vẻ liền đẩy đưa:

- Tiền đồ như thế nào, Tiểu diệt do không đoán được nên không dám lạm bàn. Chứ hạng người như tiểu diệt vẫn không lọt vào nhãn quang của một người.

Tiêu minh chủ cười phá lên, hỏi:

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Kỳ Hải diệt muốn nói ta ư? Quả là hế cách nói. Khéo lắm, khéo nói lắm.

Nghiêm mặt lại, Tiêu minh chủ hỏi tiếp:

- Kỳ Hải diệt định lúc nào sẽ ly khai?

Viên Kỳ Hải đáp:

- Nếu Tiêu tiền bối thấy không có gì trở ngại, tiểu diệt xin đi ngay bây giờ.

Với vẻ mặt băn khoăn, Tiêu minh chủ bảo:

- Kỳ Hải diệt việc gì phải vội? Hãy nán lại đôi ngày để ta đặt tiệc tiễn hành.

Viên Kỳ Hải lắc đầu:

- Sớm cũng đi mà muộn cũng đi, ở nán lại bao nhiêu ngày cũng vậy thôi.

Tiêu minh chủ bèn gật đầu:

- Như vậy cũng được. Nhưng y phục của tiểu thiếu hiệp ...

Đột nhiên nghe Tiêu minh chủ thay đổi lời xưng hô, Viên Kỳ Hải giật mình lo ngại:

- Y phục của tiểu diệt thế nào?

Tiêu minh chủ đáp với vẻ miễn cưỡng:

- Đó là y phục đặc chế cho Giáp Sĩ Hộ Sảnh. Tiểu thiếu hiệp không nên mặc thì hơn.

Khuôn mặt liền giãn ra, Viên Kỳ Hải cười nhẹ:

- Tiêu tiền bối không nhắc tiểu diệt cũng không để ý. Tiểu diệt sẽ cởi bỏ ngay bộ y phục này.

Quay người định bước trở lại tịnh phòng, Viên Kỳ Hải sống cả thần hồn khi nghe Tiêu minh chủ gọi lại:

- Tiểu thiếu hiệp, bất tất phải bỏ đi. Hãy quay lại xem nào.

Thần thái lo sợ, Viên Kỳ Hải từ từ quay lại và luôn trong tư thế chờ đợi sự trừng phạt của Tiêu minh chủ nhằm lấy đi tính mạng của Viên Kỳ Hải.

Nhưng không phải thế.

Viên Kỳ Hải cảm thấy nhẹ nhõm toàn thân khi nhìn theo hướng tay chỉ của Tiêu minh chủ về góc thư phòng:

- Ở đó ta luôn để sẵn hai bộ y phục. Còn đây là một chút ít ngân lượng, tiểu thiếu hiệp cứ mang đi.

Đây quả là một bất ngờ ngoài dự liệu của Viên Kỳ Hải.

Viên Kỳ Hải luống cuống nói lời cảm tạ.

- Tiểu điệt ... đa tạ sự quan tâm của Tiêu tiền bối.

Xua tay, Tiêu minh chủ bảo:

- Giữa ta và tiểu thiếu hiệp tuy không có danh phận sư đồ, nhưng dẫu sao cũng một thời gian dài chung sống. Tiểu thiếu hiệp không nên khách khí như vậy. Việc thay đổi y phục là điều bất đắc dĩ, tiểu thiếu hiệp không trách ta về chuyện là được rồi. Tiểu thiếu hiệp còn chờ gì nữa. Mau mau thay đổi y phục đi.

Viên Kỳ Hải ngơ ngác nhìn quanh:

- Thay ở đây ư?

Tiêu minh chủ phì cười:

- Tiểu thiếu hiệp ngại điều gì? Nếu cảm thấy bất tiện, tiểu thiếu hiệp cứ ở đây, ta sẽ ra ngoài chờ vậy.

Tiếng cười của Tiêu minh chủ tuy vô hại nhưng lại là một sự đả kích khá mạnh đối với Viên Kỳ Hải.

- Tiêu tiền bối bắt tất phải rời đi. Tiểu điệt không hề cảm thấy bất tiện.

Nhìn Viên Kỳ Hải thay đổi y phục, Tiêu minh chủ luôn nở nụ cười hài lòng.

Gói ghém bộ y phục thứ hai để mang theo, cho chỗ ngân lượng kia vào người, Viên Kỳ Hải một lần nữa đáp tạ:

- Ân tri ngộ của Tiêu tiền bối dành cho tiểu điệt, tiểu điệt nguyện khắc vào trí tâm.

Lại xua tay như không muốn nghĩ đến những lời khách sáo của Viên Kỳ Hải, Tiêu minh chủ bảo:

- Để ta tiễn tiểu thiếu hiệp một đoạn đường. Chúng ta đi thôi.

Do đoán biết ý định của Tiêu minh chủ, sau khi đã rời xa Chính Nghĩa Sảnh, Viên Kỳ Hải nói:

- Bên trong tịnh phòng, tiểu điệt có di thư lưu lại. Tiêu tiền bối cứ xem qua sẽ rõ. Tiểu điệt xin được cáo từ.

Những tưởng đâu Tiêu minh chủ sẽ không hài lòng về việc này. Viên Kỳ Hải thoáng bất ngờ khi nghe Tiêu minh chủ cười vang:

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Tiểu thiếu hiệp chỉ khéo lo xa thì thôi. Ngay từ đầu ta đã đoán trước việc này. Ta có ngấm ngấm chỉ thị cho Cao Thạch đi lấy Thạch Phong Thành Chi Thước rồi. Tiểu thiếu hiệp có đi nên cẩn trọng. Ha ... ha ... ha..

Vút !

Nhìn Tiêu minh chủ an tường quay lại, Viên Kỳ Hải cứ nghĩ ngợi không thôi.

Từ đó cho đến lúc đêm về, Viên Kỳ Hải luôn tự hỏi:

- Tiêu tiền bối làm sao đoán được. Việc ngấm ngấm ra chỉ thị cho Cao đại huynh xảy ra vào lúc nào, sao ta không hay biết? Còn nữa, thái độ của Tiêu tiền bối là bất minh, hay quang minh lỗi lạc đây? Liệu ta có quá nghi ngờ Tiêu minh chủ không?

Hồi 13

BỊ TRUY SÁT KỲ HẢI LÂM NẠN SỐ VẪN CÒN NÊN GẶP ÂN NHÂN

Vừa định tâm đi đến chỗ hẹn với Mông Diện Nhân, Viên Kỳ Hải giật thót mình bởi một tiếng quát:

- Viên Kỳ Hải ! Người thật lớn mật.

Nhận ra chủ nhân của tiếng quát là ai, Viên Kỳ Hải vội vã phân minh:

- Cao nhi huynh ! Tiểu đệ ...

Nhưng Cao Phi nào để cho Viên Kỳ Hải nói được nên lời. Vừa ổn định cước bộ, Cao Phi lại quát:

- Ai là huynh đệ với người mà người gọi? Dù sư phụ lão nhân gia đã nhất mực ngăn cản, nhưng gặp hạng người vô ơn bội nghĩa như người, ta không sao chịu được.

Thoắt người và nhảy xổ vào Viên Kỳ Hải, Cao Phi gầm lên:

- Giết người trước rồi quay về chịu tội. Dẫu có chết ta cũng cam lòng. Đỡ !

Vù !

Dịch người theo bộ pháp Vô danh để tránh chưởng, Viên Kỳ Hải hốt hoảng kêu lên:

- Cao nhi huynh xin chớ hiểu lầm. Tiểu đệ không bao giờ quên ân tình của Tiêu tiền bối và nhi vị Cao huynh.

Bị hụt chiêu, Cao Phi giận dữ cười gằn lên:

- Hừ ! Thì ra người ỷ trọng vào bộ pháp này để khinh lờn gia sư. Đêm nay nếu không giết được người thì ... ! Đỡ !

Đang nói dở, Cao Phi phát nhận định được phương vị của Viên Kỳ Hải liền dừng lời và tiếp tục tiến chiêu.

Cố lẩn tránh thêm một lượt nữa, Viên Kỳ Hải lớn tiếng ngăn lại:

- Đệ không hề có ý khinh lờn lệnh sư. Nhưng đệ không muốn cứ ở mãi Chính Nghĩa Sảnh. Cao nhi huynh đừng bức dồn đệ.

- Hừ ! Ta bức dồn người thì sao? Người sẽ giết ta chết? Ha ... Ha ... Ha ! Đỡ !

Công phu của Cao Phi liền biến đổi. Một luồng chưởng kinh mang theo nhiệt khí bỗng xuất hiện và phủ trùm một chu vi hơn trượng trong đó có cả bóng nhân ảnh của Viên Kỳ Hải.

Trong tâm trí của Viên Kỳ Hải liền hiển hiện mỗi một âm thanh: Xích Dương Chưởng.

Đúng như Viên Kỳ Hải nghi ngờ, Cao Phi đang muốn đoạt mạng Viên Kỳ Hải khi phải thi triển tuyệt kỹ thành danh của Tiêu minh chủ là Xích Dương Chưởng.

Kinh tâm trước ý nghĩ này, Viên Kỳ Hải không còn cách nào khác để bảo toàn sinh mạng ngoài cách tận lực thi triển bộ pháp vô danh để lẩn tránh.

Vù !

Ào ... Ào ...

Bùng !

Tuy ngọn chưởng Xích Dương Chưởng chỉ lao rượt qua Viên Kỳ Hải và va luôn vào nền đất, nhưng sức nóng tỏa ra và lực phản chấn cũng đủ làm cho Viên Kỳ Hải kinh tâm động phát.

Nhận thấy cước bộ của Viên Kỳ Hải có phần rối loạn, còn thần sắc thì biến động, Cao Phi bật thét lên:

- Tiểu súc sinh ! Nạp mạng !

Vù !

Ào ... Ào ...

Lại là Xích Dương Chưởng ! Mạng số của ta đã tuyệt rồi sao?

Dù đang bấn loạn tâm can, Viên Kỳ Hải do không cam tâm uống mạng đành liều mình vừa dịch bộ vừa vung chưởng phản công.

Vụt !

Vù ! Vù !

Ào ... Ào ...

Ầm ! Ầm !

Chưởng chạm chưởng tạo thành một chấn động kinh hồn.

Do lực đạo không đủ, Viên Kỳ Hải ngoài việc bị chấn lùi còn cảm thấy toàn bộ khí huyết trong người sôi lên nhộn nhạo.

Viên Kỳ Hải càng thêm hốt hoảng khi nghe Cao Phi quát lên một lượt nữa:

- Ngươi vẫn chưa chết à? Đỡ !

Vù ! Vù !

Trong một sát na hoảng sợ, Viên Kỳ Hải bỗng nghĩ đến một điều :

- Cao Phi quyết giết ta là vì căm phẫn hay vì tuân theo mệnh lệnh của Tiêu tiền bối? Không lý nào?

Dù không tin chắc vào điều vừa nghĩ nhưng Viên Kỳ Hải cũng phần nào động nộ. Bất chấp ngọn chưởng Xích Dương thập phần lợi hại của Cao Phi đang cuộn đến ào ào. Viên Kỳ Hải vừa nở một nụ cười lạnh.

Dịch chuyển thân hình, vận công đẩy ra một chương, Viên Kỳ Hải đã chuẩn bị sẵn cho một lượt chấn kinh nội chưởng sẽ xảy ra và đưa thân hình Viên Kỳ Hải bay về một bên.

Vù !

Ào ... Ào ...

Ầm ! Ầm !

Toàn thân vừa bị lực chấn kinh xô đẩy, Viên Kỳ Hải vội nương đà và khéo léo thi triển bộ pháp Vô danh.

Vừa tiếp cận khá gần Cao Phi, Viên Kỳ Hải liền vũ lộng song quyền và nhắm vào các đại huyệt của Cao Phi để công vào.

Vụt ! Vụt!

Cao Phi sau một thoáng kinh ngạc vì Viên Kỳ Hải vẫn còn năng lực chi trì, hắn bật cười cuồng ngạo:

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Người định dùng Lạc Anh quyền để giao đấu với ta ư? Xem này !

Vụt ! Vụt !

Cao Phi cũng dùng Lạc Anh Quyền là công phu của Tiêu minh chủ để phân cao hạ cùng Viên Kỳ Hải.

Bộp ! Bộp ! Bộp !

Quyền chạm quyền, tay đụng tay, giữa hai nhân vật cùng thi triển một loại công phu như nhau khi muốn phân thắng bại chắc chắn là phải dựa vào sự tinh minh lẫn tiếp của mỗi người.

Lấy khinh linh biến ảo làm trọng, Cao Phi do học được chân truyền nên dần dần chiếm được thượng phong.

Qua mười chiêu trao đổi, Viên Kỳ Hải ngộ ra rằng Lạc Anh Quyền của đối phương có phần biến ảo hơn nên để đả bại Cao Phi chỉ là điều vọng tưởng. Để xảy ra điều này chính là do Tiêu minh chủ khi truyền thụ đã chỉ điểm qua quýt cho Viên Kỳ Hải.

Càng nghĩ càng nghi, Viên Kỳ Hải mím môi mím lợi quyết không chịu thất thế trước Cao Phi.

Ba chiêu nữa lại qua đi, Cao Phi cười đắc ý:

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Chỉ là đom đóm, người đòi sánh với vầng trăng hay sao? Ta ...

Đang cười cợt đắc ý như vậy, Cao Phi bỗng nín bật

Hắn vội vã bước lùi và gào lên:

- Người ...

Bùng !

Viên Kỳ Hải thở hắt ra một hơi như vừa trút bỏ được gánh nặng. Nguyên nhân xảy ra sự biến lạ lùng này là do Cao Phi quá đặc ý nên không trở tay kịp trước một quyền lạ lùng của Viên Kỳ Hải. Và một quyền đó của Viên Kỳ Hải không phải là Lạc Anh Quyền, hoặc thuộc bất kỳ một quyền phái nào khác.

Nhân chiêu sử chiêu, Viên Kỳ Hải thoát nhìn thấy Cao Phi để hở một bên người, thay vì Viên Kỳ Hải phải lùi bộ trụ tấn rồi mới xuất quyền thì Viên Kỳ Hải lại hành động không theo bộ chương pháp nào cả. Chỉ khẽ đảo người theo bộ pháp Vô danh, Viên Kỳ Hải vừa nhìn thấy một phần Linh đài huyết của Cao Phi liền vồ vào đó một quyền.

Hoàn toàn bị bất ngờ nên Cao Phi phải trúng chiêu.

Sau khi gào xong, và là tiếng gào không trọn vẹn. Cao Phi vội lùi lại xa hơn và vùng tay phất chưởng:

- Cầu tiểu tử ! Chớ trách ta độc ác ! Đờ !

Vù !

Những tưởng Cao Phi thật sự muốn dùng chưởng là một môn công phu mà Viên Kỳ Hải khó bề so bì, Viên Kỳ Hải sau khi di hình hoán vị liền tìm cách tiếp cận Cao Phi như lần vừa rồi.

Vút !

Tuy nhiên, ngay khi Viên Kỳ Hải sắp sửa tiếp cận được, một vầng thiết quang liền xuất hiện với tiếng quát thâm độc của Cao Phi:

- Là người đã đến tìm chết ! Xem kiếm !

Víu ! Víu !

Viên Kỳ Hải không cần chờ nghe tiếng quát của Cao Phi cũng đã biết được tình thế nguy ngập. Vì cùng với vầng thiết quang nọ bao quanh người Viên Kỳ Hải lúc này đâu đâu cũng có những đầu kiếm sắc nhọn uy hiếp.

Viên Kỳ Hải hoàn toàn không ngờ Cao Phi, một trong hai cao thủ của một nhân vật được xem là quang minh lỗi lạc: Tiêu minh chủ, lại có thể có tâm địa độc ác đến thế.

Ngoài võ công thâm hậu, cao hơn Viên Kỳ Hải nhiều lần, Cao Phi lại còn ác tâm thi triển kiếm pháp nhằm đối phó với người trên tay không một tấc sắt.

Nghĩ thì nghĩ nhưng sợ hãi thì Viên Kỳ Hải đang sợ hãi nhiều hơn. Ngay khi Viên Kỳ Hải cảm nhận rằng cái chết đang đến khá gần thì giữa lúc hồn bất phụ thể đó, Viên Kỳ Hải không hiểu sao lại lê nổi cước bộ và dịch chuyển theo bộ pháp Vô danh.

Vụt !

Vừa tự dịch người theo bản năng làm cho chiêu kiếm cực kỳ thâm độc của Cao Phi phải rơi vào quãng không trong gang tấc. Viên Kỳ Hải lại rơi tiếp vào tình cảnh hung hiểm.

Cao Phi đang vận dụng đến tột độ Mê Tung Kiếm Pháp và hăm kín Viên Kỳ Hải vào vòng vây của tử thần.

Không can tâm chết uổng và là cái chết thật thảm khốc, Viên Kỳ Hải liền thi triển bộ pháp Vô danh, hy vọng sẽ lẩn tránh những chiêu sát kiếm của Cao Phi.

Tuy nhiên, cũng là dịch chuyển theo bộ pháp nhưng nếu lần vừa rồi Viên Kỳ Hải tránh được thì lần này không ngờ lại vô phương. Cứ như là Mê Tung Kiếm Pháp của Tiêu minh chủ truyền thụ cho Cao Phi là khắc tinh của bộ pháp Vô danh vậy.

Soạt !

Mũi kiếm sắc nhọn của Cao Phi ngay lập tức xuyên thủng qua người Viên Kỳ Hải trong tràng cười đắc ý của Cao Phi.

- Ha ... Ha ... Ha ...

Lồng ngực của Viên Kỳ Hải như bị một thanh sắt nóng bỏng xuyên vào làm cho toàn thân Viên Kỳ Hải hoàn toàn bị tê liệt.

Cả hai cùng đứng và nhìn nhau như hai pho tượng. Giữa Cao Phi và Viên Kỳ Hải được nối kết lại bằng một thanh trường kiếm, mà đốc kiếm thì ở trong hữu thủ của Cao Phi, còn mũi kiếm thì lại cắm khá sâu vào lồng ngực của Viên Kỳ Hải.

Cả hai cứ đứng yên như thế. Một người thì câm lặng như đã chết rồi, người còn lại thì không ngớt cười vang như chưa bao giờ được cười như bây giờ.

Tràng cười cứ vang vọng mãi nên cuối cùng tiếng cười cũng phải xâm nhập vào tâm trí đang tê liệt của Viên Kỳ Hải.

Nghe được tiếng cười, nhìn được Cao Phi và Viên Kỳ Hải chợt nghĩ rằng hiện tại cái sống vẫn chưa từ bỏ con người Viên Kỳ Hải.

Chết ! Đẳng nào ta cũng chết, vậy sao ta không nhân lúc hăn đang cười và hoàn toàn bất đề phòng để đưa hăn cùng đến Quỷ Môn Quan với ta?

Khi tâm trí đã hoạt động được, Viên Kỳ Hải không thể không điều động được thân thể theo ý muốn.

Như tia chớp lóe, ý nghĩ này vừa xuất hiện thì luồng chân khí liền được dẫn lưu đến tận tâm chưởng của Viên Kỳ Hải.

Và hữu chưởng của Viên Kỳ Hải liền chớp động ngay sau đó, một sự cử động ngoài ý của Cao Phi.

Vụt ! Vù !

Bung !

Hự !

Ngay tức khắc Cao Phi liền bị chấn lùi. Hắn còn đang ngơ ngác và loạng choạng ngã nghiêng, Viên Kỳ Hải với thanh trường kiếm vẫn còn cắm trước ngực hùng hổ lao nhanh như tên bắn về phía Cao Phi.

Viên Kỳ Hải hét vang:

- Cao Phi ! người thật độc ác ! Ta có đến cũng Tử Thành thì cười cũng phải đi theo ta ! Đỡ !

Vù !

Với tả thủ kèm giữ thanh trường kiếm đang còn cắm trước ngực, Viên Kỳ Hải dùng hữu thủ để xô ra một chưởng với thập thành hỏa hầu.

Chưa bao giờ Cao Phi mục kích được cảnh tượng này, Viên Kỳ Hải vẫn không chết dù đã bị trúng một kiếm chí mạng. Không những thế, Viên Kỳ Hải lúc mới rồi đã làm cho Cao Phi phải kinh tâm đến vỡ mật khi bất ngờ quật cho Cao Phi một chưởng.

Đang bị chưởng thương và là thương thế không nhẹ, Cao Phi nào dám diện trì lưu lại một khi con người của Viên Kỳ Hải bây giờ chẳng khác nào một hung nhân đang quyết lấy mạng hắn.

Bất chấp sĩ diện và không kể đến thân phận là một cao đồ của một Minh chủ, Cao Phi nuốt nhục vận dụng kế sách cuối cùng trong tam thập lục chước: Dĩ đào vi thượng.

Vút !

Viên Kỳ Hải vì không ngờ Cao Phi lại vô liêm sỉ như vậy nên khi tung người chạy đuổi theo thì bóng dáng của Cao Phi đã mất biệt.

Mất đi đối tượng đang được truy sát, bao nhiêu sức lực trong người Viên Kỳ Hải cũng thoát đi.

Phịch !

Viên Kỳ Hải khụy người xuống và ngã vật ra đất.

Một màn đêm đen dày đặc từ từ bao phủ lấy tâm linh của Viên Kỳ Hải. Đôi mắt cũng mờ dần, và sau cùng Viên Kỳ Hải như chìm mất vào bóng đêm vô tận.

oOo

Những tường bóng đêm đen vĩnh hằng sẽ bao trùm mãi Viên Kỳ Hải, không ngờ bên ai Viên Kỳ Hải chợt xuất hiện một tia âm thanh càng lúc càng rõ dần.

- Viên Kỳ Hải! Viên tiểu tử ! ... Người thử mở mắt ra xem nào ! ... Tỉnh lại nào, tiểu tử !

Nhận thức bắt đầu trở lại với Viên Kỳ Hải bằng một nghi vấn cực kỳ quan yếu: ta vẫn còn sống sao? Là ai đã cứu ta? Có phải là người vừa phát thoại không? Ai chứ?...

Những hình ảnh lung linh mờ ảo từ từ lọt vào nhãn quang của Viên Kỳ Hải.

Một bóng người càng lúc càng rõ dần. Một khuôn mặt được che kín bằng một vuông lụa. Và một thanh âm có vẻ hài lòng lại vang lên.

- Có thể chứ ! Tiểu tử ngươi đâu phải là hạng người dễ dàng chịu chết. Ta đã biết như thế mà. Mông Diện Nhân? Người cứu ta là Mông Diện Nhân.

Vừa là tự hỏi, Viên Kỳ Hải vừa mở miệng thành tiếng:

- Chính phương giá đã cứu tại hạ?

Nhân vật che kín chân diện đang ngồi nhìn Viên Kỳ Hải trong một khoảng cách đủ gần, chính là Mông Diện Nhân. Vì Mông Diện Nhân đang lên tiếng minh định:

- Không là ta thì là ai, tiểu tử? Ai đã hạ thủ ngươi vậy?

Xem lại vùng ngực ở vị trí trước đó là một thanh kiếm, bây giờ chỉ còn là một vuông vải buộc ngang, Viên Kỳ Hải đáp nhẹ:

- Là Cao Phi ! Nhị đồ đệ của Tiêu minh chủ.

Mông Diện Nhân kinh ngạc kêu lên:

- Là hắc? Hắc hành động theo mệnh lệnh của lão họ Tiêu?

Thở ra nhẹ, Viên Kỳ Hải bắn khoả:

- Trước khi động thủ hắc đã không thừa nhận điều này ! Hắc còn bảo là Tiêu minh chủ đã có nghiêm lệnh ngăn cấm hắc hành động.

Cười mỉa thành tiếng, Mông Diện Nhân hỏi:

- Ngươi tin hắc không?

- Tại hạ dẫu không tin cũng không được. Vì chính Tiêu minh chủ lúc tiễn tại hạ đi khỏi Chính Nghĩa Sảnh không hề có một biểu hiện nào giận dữ hoặc oán trách !

- Lão tiễn chân ngươi? Lão tốt như thế sao? Có phải vì ngươi vẫn còn cất giấu Thạch Phong Thành Chi Thước nên lão phải có thái độ này hầu lưu lại ân tình với ngươi sau này?

Khẽ lắc đầu, Viên Kỳ Hải bảo:

- Không phải ! Tiêu minh chủ có tư cách của một Minh chủ. Lúc đó tại hạ đã giao Thạch Phong Thành Chi Thước cho Tiêu minh chủ rồi.

Mông Diện Nhân lên tiếng khẳng định:

- Nếu đún gnhư người nói thì lão họ Tiêu quả là kẻ lảm thủ đoạn, lão không tốt như người tưởng đâu. Lão ta giả vờ thân thiện với người nhưng sau đó lại ngấm ngầm chỉ thị cho Cao Phi đi tìm người để đoạt mạng. Hừ ! Lão che mắt được người thì được, chứ đừng hòng qua được ta.

Nói xong và không nghe Viên Kỳ Hải phản ứng gì, Mông Diện Nhân bỗng cười vang:

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Nhưng người tính không bằng trời tính. Với kiếm thương này, Cao Phi tưởng đâu người đã chết nên hấn mới bỏ đi. Hấn nào ngờ mạng của người lại được phúc tinh minh chiếu ! Ha ... Ha ... Ha ... !

Viên Kỳ Hải cười gượng:

- Việc Cao Phi không ngờ tại hạ vẫn còn sống sau khi bị trúng kiếm thì đúng nhưng việc hấn tự bỏ đi thì không phải !

- Nếu hấn không tự bỏ đi làm gì hấn không phát hiện người chưa chết? Và khi hấn phát hiện được điều này vì có gì hấn lại buông tha cho người?

Viên Kỳ Hải cố giải thích, dù biết rằng Mông Diện Nhân có thể không tin:

- Là tại hạ buộc hấn phải bỏ đi.

- Người? Cao Phi kém cỏi như thế sao?

- Là tại hạ kém hơn hấn thì có. Nhưng vì nhân lúc hấn bất phòng, hấn ngỡ rằng tại hạ phải chết khi bị trúng kiếm, tại hạ đã trả cho hấn một chưởng chí mạng. Chỉ khi hấn lạnh chân trốn chạy, tại hạ nhờ đó mới bảo lưu được tính mạng. Nhưng trước hết phải nói là nhờ đại ân của phương giá. Tại hạ ...

Hiểu được mọi việc và thừa hiểu Viên Kỳ Hải đang định nói gì, Mông Diện Nhân vừa xua tay vừa nói thật khéo, sau khi đã phát ra những tiếng cười sảng khoái:

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Nếu vậy, tất cả đều là do thiên số mà thôi ! Số của người chưa tuyệt thì dù không gặp ta, người vẫn sống như thường. Hay lảm ! Một người có chí khí quật cường như người, bình sinh ta vẫn ước ao nhưng chưa hề tìm gặp.

Thái độ hào sảng của Mông Diện Nhân thì ân bất cầu báo, làm cho Viên Kỳ Hải phải ngượng mồm. Uốn người định ngồi dậy, Viên Kỳ Hải liền bị Mông Diện Nhân can ngăn:

- Ấy chớ, vết thương của người tuy không lâm vào chỗ hiểm nhưng tốt hơn hết là người đừng cử động. Người phải nằm yên, ít nhất cũng đôi ba ngày.

Nghe thế, Viên Kỳ Hải đành phải nằm trở lại và mở miệng lên tiếng:

- Đại ân của phương giá ...

Lần thứ hai Mông Diện Nhân, xua tay ngăn lại:

- Người định nói những gì, ta đã biết rồi. Hành động của ta đâu đáng kể là một đại ân cho người bạn tâm. Bất quá, ta chỉ bỏ công đưa người đến một nơi thanh vắng để dưỡng thương và một ít kim sang được để rịt vào vết thương mà thôi. Nếu gặp ai khác, không phải là người, ta cũng hành động như vậy.

Càng ngưỡng mộ, Viên Kỳ Hải càng bồn khoăn lo ngại:

- Nhưng tại hạ rồi đây phải nằm yên chỗ những ba ngày, để cho phương giá phục dịch tại hạ thật áy náy.

Vẫn một cung cách hào hiệp của bậc đại trượng phu, Mông Diện Nhân thản nhiên bảo:

- Người không việc gì phải áy náy. Vì mến tiếc cho người, ta mới tự nguyện chuốc lấy việc này ! Nếu người muốn đáp tạ ân tình này của ta, người cứ dưỡng thương cho bình phục là được rồi.

Chưa bao giờ Viên Kỳ Hải được bất kỳ ai khác chăm sóc tận tình đến vậy, nên Viên Kỳ Hải tuy đành phải nằm yên nhưng trong thâm tâm càng lúc càng mến phục Mông Diện Nhân.

Chỉ sau hai ngày, vết thương trước ngực của Viên Kỳ Hải đã có dấu hiệu liền miệng, Viên Kỳ Hải buộc miệng khen:

- Kim sang được của phương giá đúng là thần dược. Tại hạ đã khỏi được bảy tám phần rồi.

Nhưng Mông Diện Nhân lại không nghĩ như vậy. Có phần kinh ngạc, Mông Diện Nhân bảo:

- Dù có là thần dược đi nữa, việc người mau bình phục như thế này không hẳn là nhờ hoàn toàn vào kim sang được. Theo ta, chính tâm pháp nội công của người là căn nguyên dẫn đến điều này.

Và Viên Kỳ Hải cảm thấy bối rối không ít với những sự việc sau đó.

Hồi 14

NHÂN GIAN KHÓ CÓ NGƯỜI HÀO HIỆP ĐÃ CHĂM SÓC LẠI TRUYỀN CHƯƠNG CÔNG

Thoạt tiên Mông Diện Nhân bảo:

- Theo người nói thì nội công tâm pháp mà người luyện chỉ dựa theo hai bức họa nhân đồ, người thử nói cho ta nghe xem.

Dù sao Mông Diện Nhân cũng là ân nhân cứu mạng, Viên Kỳ Hải đành phải nói rõ:

- Trên hai bức họa nhân đồ này có định rõ ba trăm sáu mươi huyết đạo lớn nhỏ. Để nối kết các huyết đạo lại với nhau còn có những nét vẽ ngoằn ngoèo đi xuyên qua.

Quan tâm một cách lộ liễu, Mông Diện Nhân hỏi dồn:

- Xuyên qua như thế nào?

Tuần tự, Viên Kỳ Hải đọc lại theo thứ tự các huyết đạo được lần vẽ bằng chu sa đi xuyên qua cho Mông Diện Nhân nghe.

Nhắm lại cho nhớ những gì Viên Kỳ Hải vừa đọc, Mông Diện Nhân có phần bồn chồn khi lên tiếng hỏi tiếp:

- Nói vậy chính người khi vận khí đã dẫn lưu theo đúng đường lối này phải như thế không?

Nghe Mông Diện Nhân hỏi xong, Viên Kỳ Hải thoáng thờ người. Vì theo câu hỏi của Mông Diện Nhân thì đây là điều mà Viên Kỳ Hải chưa lần nào nghe đến. Bấy lâu nay, Viên Kỳ Hải chỉ thờ nạp theo đồ hình và mỗi lần thổ nạp chỉ tương ứng với một đoạn vẽ ngắn mà thôi. Viên Kỳ Hải chưa lần nào nghĩ rằng phải vận lực dẫn lưu chân khí theo đúng và theo đồ hình nọ.

Thấy Viên Kỳ Hải cứ bần thần mãi mà không chịu đáp lời, Mông Diện Nhân liền lên tiếng giục giã;

- Có phải như thế không?

Giật mình, Viên Kỳ Hải buột miệng đáp lại mà không định trước.

- Đúng rồi ! Phải như thế thôi !

Câu đáp của Viên Kỳ Hải thật ra là tự nói với bản thân chứ không phải là để đáp lại câu hỏi của Mông Diện Nhân. Vì Viên Kỳ Hải đâu đã vận khí theo lối đó bao giờ?

Lỡ nói ra thành lời và là lời nói không thành thật, Viên Kỳ Hải định lên tiếng nói chữa lại. Nhưng do Mông Diện Nhân bỗng nói sang đề tài khác nên Viên Kỳ Hải dù muốn nói cũng không có dịp.

- Như người nói, người muốn đi đến Thạch Phong Thành?

Đây là điều bấy lâu nay Viên Kỳ Hải quan tâm. Viên Kỳ Hải nhanh miệng đáp:

- Đúng vậy ! Phương giá nghĩ xem tại hạ có nên thực hiện ý định này không?

Không đáp lại, Mông Diện Nhân vẫn hỏi:

- Người có biết Thạch Phong Thành là gì chưa và người có biết điều gì sẽ chờ người ở Thạch Phong Thành không?

Trong tâm trí của Viên Kỳ Hải lúc này, Dịch Cân Tâm Họa Đồ mà hai người vừa đề cập đã rơi xuống hàng thứ yếu. Toàn bộ ba chữ Thạch Phong Thành đã chiếm hết toàn bộ ý nghĩ của Viên Kỳ Hải rồi. Viên Kỳ Hải kinh nghi hỏi ngược lại:

- Phương giá hỏi như vậy có nghĩa là phương giá đã biết rõ về Thạch Phong Thành?

Mông Diện Nhân nửa gật nửa lắc đầu:

- Chưa một ai vào được Thạch Phong Thành rồi lại đi trở ra. Nếu ta có biết thì chỉ biết phần ở bên ngoài như mọi người mà thôi.

- Thạch Phong Thành như thế nào? Có điều gì bí ẩn ở trong đó mà không một ai đi vào rồi quay trở lại?

Mông Diện Nhân bắt đầu nói, sau một lúc trầm ngâm:

- Thạch Phong Thành nguyên trước kia là một Cổ Thành, được kiến tạo toàn bằng đá. Nó nằm ở phía tây Trung Thổ, giáp giới với một vùng Đại Mạc gần Tân Cương. Ba mươi năm trước không hiểu vì nguyên nhân gì mà chỉ sau một đêm Cổ Thành này được đổi tên là Thạch Phong Thành. Thoạt đầu chỉ là những lời đồn đại của những cư dân lưu ngụ ở gần đó. Sau đó nhiều chuyện huyền hoặc lại được bọn thương nhân đưa về tận Trung Nguyên. Theo như họ kể thì ...

Quá nôn nóng, Viên Kỳ Hải hỏi chen vào làm cho Mông Diện Nhân phải ngừng:

- Câu chuyện họ kể như thế nào, mà bảo là huyền hoặc?

Liếc mắt nhìn Viên Kỳ Hải lộ vẻ khó chịu, nhưng sau đó Mông Diện Nhân cũng phải nói tiếp cho Viên Kỳ Hải nghe:

- Theo như họ kể thì từ đêm đó bất kỳ ai hoặc bất kỳ một con vật nào, là những sinh vật có thể di động được, nếu lạc bước vào Cổ Thành thì lập tức cuồng phong liền xuất hiện phủ kín lấp Cổ Thành và cuồng phong chỉ tan biến đi nếu sau đó độ nửa canh giờ không có sinh vật nào đi vào Cổ Thành nữa. Lúc đầu bọn cư dân bản địa khi thấy cuồng phong xuất hiện còn người hoặc vật vừa mới đi vào Cổ Thành vẫn chưa quay trở ra, vì muốn đi tìm người hoặc vật vừa mất tích, họ lại đổ xô đi vào Cổ Thành. Lần đó, cuồng phong đã che khuất Cổ Thành đến nhiều ngày liên tiếp. Và những ai đã đi vào kể như không còn nữa.

Ngừng lời để đổi hơi, Mông Diện Nhân nói tiếp:

- Sau lần đó, danh xưng Thạch Phong Thành đã được bọn cư dân bản địa gán cho Cổ Thành. Đối với bọn họ, Thạch Phong Thành đã trở nên hang ma ổ quỷ, không còn ai dám đặt chân đến nữa. Khi lời đồn đại về Thạch Phong Thành lan truyền đến tai giới võ lâm, những kẻ hiếu kỳ liền đổ xô đến đó.

Buông ra một tiếng cười khô khan, Mông Diện Nhân kết thúc câu chuyện:

- Hừ ! Hết người này đến người khác ! Vào thì có nhưng quay trở lại thì không. Có người vì khiếp sợ đã phải gọi Thạch Phong Thành là Tử Thành. Câu chuyện là như vậy.

Hoang mang, Viên Kỳ Hải chợt hỏi:

- Khoan nói về việc Cổ Thành sau một đêm bỗng trở thành Thạch Phong Thành, tại hạ rất muốn biết là quần hùng muốn gì khi tự dẫn thân vào đó? Điều gì đã lôi cuốn họ?

Mông Diện Nhân giải thích:

- Thường khi là vậy. Nơi nào có quái sự nơi đó ắt phải có quái nhân hoặc linh vật. Đối với hạng người hồ đồ thì chỉ cần bao nhiêu đó cũng đủ thúc đẩy bọn họ tìm đến. Còn những ai biết suy nghĩ thì ...

- Thế nào?

- Hừ ! Một việc kỳ quái khác lạ xuất hiện khiến những người trước đó không quan tâm đến Thạch Phong Thành cũng phải mạo hiểm tìm đến.

- Là việc gì nữa?

Mông Diện Nhân bỗng phát thoại bằng một giọng tuy vẫn khàn khàn nhưng lại lạnh lùng tựa băng giá. Khiến cho Viên Kỳ Hải dù muốn dù không muốn cũng phải lưu tâm ghi nhớ.

Mông Diện Nhân nói:

- Người đầu tiên đi vào Thạch Phong Thành rồi lại an toàn quay trở lại đã xuất hiện.

Khấp người như nổi gai, Viên Kỳ Hải lên tiếng hỏi như muốn hụt hơi.

- Là ai?

Mông Diện Nhân gằn từng tiếng:

- Vô Vi thanh ngư bang chủ.

- Là bang chủ Vô Vi Thanh Ngư Bang ư? Y là ai? Sao y đi vào như mọi người nhưng vẫn quay lại an toàn?

Mông Diện Nhân lắc đầu:

- Điều này thì không riêng gì ta không biết. Toàn thể những ai quan tâm đến Thạch Phong Thành cũng đang muốn biết điều này như ngươi vậy.

- Sao mọi người không thử hỏi y?

Mông Diện Nhân thở ra chậm chậm:

- Có muốn hỏi cũng vô vọng. Nhân vật đó sau khi rời khỏi Thạch Phong Thành đã biệt vô âm tín, cho đến nay đã là mười lăm năm.

Nghe mà giật mình, Viên Kỳ Hải buột miệng hỏi:

- Y đã thất tung ư? Tại sao?

Mông Diện Nhân không hiểu sao bỗng trừng mắt nhìn Viên Kỳ Hải nhưng sau đó một thoáng, Mông Diện Nhân chợt thu ánh mắt về và nói:

- Nếu ta biết được tại sao, ta đâu cần chờ nghe người hỏi. Nhưng có một điều nữa mà ta và mọi người cơ hồ đã biết chắc.

- Là điều gì, phương giá?

- Ngay khi Bang chủ Vô Vi Thanh Ngưu Bang thất tung thì tin tức về Họa đồ Thạch Phong Thành và Thạch Phong Thành Chi Thước bỗng được loan truyền khắp giang hồ. Theo như mọi người nhận định thì bất kỳ ai nếu có được hai vật trên sẽ vào được Thạch Phong Thành.

Nghe nhắc đến việc này, Viên Kỳ Hải mới vỡ lẽ ra:

- Nói vậy, vì hai vật này mà Đệ Nhất Kiếm Khách ở Lũng Tây là Hà Vị Giang và toàn gia đều bị thiệt mạng. Họa đồ đó đã rơi vào tay Bắc Cương môn hạ rồi, phương giá có biết chưa?

Mông Diện Nhân phi cười :

- Đương nhiên là ta phải biết. Vì chuyện đó có liên quan đến người và do người nên mọi người mới biết kia mà? Sao? Người có còn giữ nguyên ý định là đi đến Thạch Phong Thành không?

Ngẫm nghĩ một lúc, Viên Kỳ Hải lẩm bẩm:

- Đã có người vào được nên mới có Họa đồ và Chi Thước lưu truyền trên giang hồ. Tại sao không có người thứ hai làm được điều này?

Viên Kỳ Hải tự hỏi thành tiếng như thế là do Viên Kỳ Hải đã có chú ý sau.

Còn Mông Diện Nhân thì gật đầu hài lòng khi nghe xong những lời Viên Kỳ Hải lẩm bẩm:

- Khá lắm ! Người quả đởm lược và khí phách hơn người. Thạch Phong Thành Chi Thước tuy người không còn giữ, nhưng người có muốn lấy lại Họa đồ Thạch Phong Thành không?

Viên Kỳ Hải kinh nghi:

- Lấy lại ư? Lấy từ tay Bắc Cương môn hạ à?

Mông Diện Nhân lắc đầu:

- Nếu muốn lấy lại từ bọn Bắc Cương, chẳng thà cứ như vậy mà đi thẳng vào Thạch Phong Thành còn hơn. Bọn chúng đâu phải hạng dễ đối phó?

- Vậy tại sao phương giá lại hỏi tại hạ?

- Là ta muốn nói đến tấm Họa đồ khác?
- Khác? Có những hai tấm họa đồ sao?
- Không phải hai. Chỉ có một nhưng lại chia thành hai mảnh. Ta đang nói đến mảnh thứ hai.
- Mảnh thứ hai do ai giữ?

Nói đến đây, Mông Diện Nhân bỗng nhìn chăm chăm vào Viên Kỳ Hải:

- Mà người có muốn chiếm đoạt mảnh thứ hai này không?

Lộ vẻ khó khăn, Viên Kỳ Hải đáp:

- Chiếm của người lấy làm của mình. Hành động này xem ra không được quang minh.
- Nếu người giữ nó là ác nhân thì sao?
- Ác nhân ư? Là ai?

Không vội đáp lời, Mông Diện Nhân lại dò hỏi:

- Người vẫn chưa đáp lời ta. Người dám hay không dám?

Viên Kỳ Hải nghe Mông Diện Nhân cứ hỏi vặn liên kinh nghi:

- Nếu nhân vật giữ mảnh thứ hai của Họa đồ là một ác nhân, sao phương giá không tự thân chiếm đoạt.

Mông Diện Nhân thản nhiên giải thích:

- Vì ta đối với Thạch Phong Thành không hề có hứng thú, với người thì ngược lại.
- Chỉ có một mảnh thì có ích gì cho tại hạ chứ?
- Có một lại không bằng người không có gì hay sao? Người sợ rồi à?

Viên Kỳ Hải bào chữa:

- Tại hạ không hề sợ. Phương giá cứ nói thử xem ác nhân đó là ai.

Đến lúc này Mông Diện Nhân mới nói:

- Là Độc Cước Tàn Chi Quỷ Y Tử !

Nghe được ngoại hiệu này, Viên Kỳ Hải phải kêu lên:

- Ôi chao ! Ngoại hiệu nghe thật hung dữ. Đúng là ác nhân nên mới có ngoại hiệu này?

Mông Diện Nhân gật đầu nói tiếp:

- Chưa đâu, người mà biết tên gọi chỗ lưu ngụ của nhân vật này người càng thêm khiếp đảm hơn.

Viên Kỳ Hải hồi hã hỏi:

- Địa phương đó được gọi như thế nào?

Mông Diện Nhân đáp:

- Là Quỷ Cốc Động. Một phần vì địa điểm hiểm trở, phần khác là vị sự lợi hại khác thường của Quỷ Y Tử nên bao lâu nay dù có rất nhiều người lâm le muốn chiếm lấy mảnh giấy thứ hai của Họa đồ cũng phải bó tay.

Viên Kỳ Hải càng nghe càng hoang mang:

- Nếu vậy sao phương giá lại xui tại hạ đi đến Quỷ Cốc Động? Xui như vậy chẳng khác nào phương giá xui tại hạ đi vào chỗ chết ư?

Mông Diện Nhân phì cười:

- Ta mà xui người vào chỗ chết ư? Để làm gì chứ? Nếu muốn người chết thì ta đã ra tay rồi, đâu phải chờ đến dịp này !

- Vậy thì tại sao?

Mông Diện Nhân giải thích:

- Độc Cước Tàn Chi Quỷ Y Tử tuy chỉ còn lại có một tay và một chân nhưng Tiên pháp của Quỷ Y Tử vẫn có uy lực độc nhất vô nhị. Với ai khác thì ta không biết, nhưng với người ta lại tin rằng nếu người lưu tâm cẩn mật chắc chắn người sẽ thành công.

Viên Kỳ Hải lộ vẻ không tin:

- Càng nghe phương giá giải thích, tại hạ càng thêm mơ hồ. Bản lãnh của tại hạ thế nào phương giá đã biết, tại hạ làm gì dám nghĩ đến chuyện thành công như lời phương giá nói?

- Người đừng quá nôn nóng, ta chưa giải thích xong kia mà. Đúng vậy, bản lãnh của người như thế nào do ta đã biết nên ta mới dám nghĩ đến chuyện người sẽ thành công. Đó là người có được một bộ pháp đầy biến ảo. Với bộ pháp này nếu người có được một pho chú ngữ của ta nữa, phần thắng chắc chắn sẽ thuộc về người.

Viên Kỳ Hải kinh ngạc:

- Phương giá nói thật? Bộ pháp của tại hạ có thể tránh được Tiên pháp của Quỷ Y Tử thật sao?

Mông Diện Nhân quả quyết :

- Ta quyết chắc như vậy.

- Vậy còn pho chú ngữ kia ...

Mông Diện Nhân gật đầu nói ngắt lời:

- Đương nhiên là ta sẽ truyền thụ cho người.

Không ngờ lại gặp được một người rộng lượng như vậy, Viên Kỳ Hải lúng túng:

- Phương giá ... Sao phương giá lại đối xử tốt với tại hạ như vậy? Ân đức này tại hạ làm sao mà đương nổi đây?

Mông Diện Nhân cười vang:

- Ha ... ha ... ha ! Người lại khách sáo rồi. Không phải ta đã nói là bình sinh ta vẫn ước ao gặp được một người có chí khí quật cường như người sao? Người có chấp nhận việc ta giúp người không?

Viên Kỳ Hải ngay lần đầu gặp gỡ Mông Diện Nhân, lúc song phương vì chưa biết nên phải giao chiến, Viên Kỳ Hải luôn luôn nghĩ về loại chưởng pháp hết sức quái lạ của Mông Diện Nhân. Bây giờ đột nhiên nghe Mông Diện Nhân ngỏ ý truyền thụ pho chưởng này, Viên Kỳ Hải đâu có lòng nào để từ chối.

Viên Kỳ Hải vội vòng tay đáp tạ:

- Dù biết rằng phương giá sẽ không hài lòng với điều tại hạ sắp nói nhưng tại hạ không thể không nói. Đại ân của phương giá tại hạ nguyện có ngày sẽ đáp đền.

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Đúng là ta không muốn nghe một chút nào, nhưng nói thì người cũng đã nói rồi còn gì nữa. Thôi nào, ta sắp sửa đọc khẩu quyết đây, người nên chú tâm nghe thì hơn.

Đọc qua vài lượt rồi lại diễn cho Viên Kỳ Hải xem, Mông Diện Nhân sau đó mới nói:

- Chỗ tinh túy cốt lõi của pho chưởng này chỉ có bốn chữ: Tả lực đả lực. Lấy sức của người làm sức của mình, rồi mượn sức của người để quật trả cho người. Do đó tên gọi của pho chưởng là Mượn hoa hiến phật. Người đã nhớ kỹ rồi chứ?

Đợi cho Viên Kỳ Hải gật đầu biểu lộ ý là đã ghi nhớ kỹ, Mông Diện Nhân lại nói:

- Ta có việc cần phải đi, người cứ lưu lại đây để thao luyện. Đến khi luyện xong người không cần phải chờ ta, cứ đi đến Quỷ Cốc Động mà mưu cầu thắng lợi. Ta cầu chúc cho người mã đáo công thành. Bảo trọng nha, tiểu tử.

Vút !

Sau đó độ năm ngày, khi vết thương hoàn toàn bình phục, Viên Kỳ Hải cũng rời đi.

Hồi 15

**ĐẾN QUỶ CỐT TÌM QUỶ Y TỬ
NHỮNG KINH BIẾN THEO ĐÓ NÀY SINH**

Quỷ Cốc Động !

Danh xưng thật rùng rợn khiến cho bất kỳ ai khác nghe được cũng phải có cảm nghĩ rằng ở nơi này nếu thật sự có quỷ thì cũng phải trải thân phơi trắng đồng nội dưới ngọn trường tiên cực kỳ lợi hại của Độc Cước Tàn Chi Quỷ Y Tử, một kẻ ác nhân như Mông Diện Nhân đã nói.

Không hiểu có phải là do Viên Kỳ Hải đã có sẵn ấn tượng kể từ khi nghe Mông Diện Nhân nói hay không nhưng ngay lúc Viên Kỳ Hải đặt những bước chân đầu tiên vào Quỷ Cốc Động, nhìn đâu đâu Viên Kỳ Hải cũng cảm thấy sát khí phủ tràn.

Khó có thể chối cãi được câu: những định kiến ban đầu vừa không phải mờ cũng khó lòng thay đổi.

Cho dù Viên Kỳ Hải chưa hề nhìn thấy một bộ cốt khô nào kể từ khi đặt chân bước vào Quỷ Cốc Động cho đến lúc này, nhưng rồi mọi cảnh quang đang trải ra dưới mắt, toàn là những cảnh tượng dù là âm u vắng lặng nhưng vẫn là những cảnh sắc bình thường mà nơi thâm sơn cùng cốc nào cũng có. Viên Kỳ Hải vẫn luôn luôn mang tâm trạng vừa là phòng bị vừa là căm ghét đối với chủ nhân của Quỷ Cốc Động.

Tâm trạng đó không những luôn đeo đuổi Viên Kỳ Hải mà càng lúc càng tăng lên bội phần.

Sự phòng bị tăng mãi thành khẩn trương, còn sự căm ghét của Viên Kỳ Hải trong chớp mắt biến thành động nộ khi có một tiếng quát hòa quyện vào tiếng rít xé gió vang lên lồng lộng giữa Quỷ Cốc Động.

- Kẻ nào dám tự tiện xông vào đây?

Viu ... viu ...

Nhận định rõ tiếng rít gió kia là dấu của một ngọn trường tiên đang linh hoạt lao đến, Viên Kỳ Hải rửa thầm:

- Hừ ! Quỷ Y Tử đúng là hạng ác nhân, tay nhuộm đầy huyết. Không cần biết người đến là ai, cũng không cần phân minh Hắc, Bạch, chưa gì lão đã ra tay hạ thủ, ta dù có giết lão cũng là thay trời hành đạo mà thôi.

Với ý nghĩ này, không một lần mở miệng Viên Kỳ Hải lệ làng đảo bộ và bắt đầu dịch chuyển đúng theo bộ pháp Vô danh.

Soạt ! Viu !

Soạt ! Viu !

Như Mông Diện Nhân đã cảnh báo trước, Viên Kỳ Hải không khỏi rợn người trước tiên pháp thập phần linh hoạt và lợi hại của chủ nhân ngọn trường tiên.

Viên Kỳ Hải chỉ cần chậm thi triển bộ pháp vô danh thì ngọn trường tiên nọ có lẽ đủ điểm trúng vào người Viên Kỳ Hải rồi.

Như không hề bất ngờ về điều này, Độc Cước Tàn Chi Quỷ Y Tử dù chưa hiện thân nhưng giọng nói cao ngạo vẫn tiếp tục vang lên:

- Thân thủ khá đấy ! Nhưng một khi ngươi đã vào đây thì đừng mong quay về ! Đờ !

Víu ... Víu ...

Nhờ tránh được hai lần công kích trước đó của ngọn trường tiên, Viên Kỳ Hải vừa thêm vững tin vào bộ pháp vừa có dịp quan sát cách tấn công của ngọn trường tiên.

Tuy không biết chiều dài thật sự của ngọn trường tiên là bao nhiêu nhưng qua nhận định tức thời của Viên Kỳ Hải thì ngọn trường tiên này phải dài ước đến hai trượng.

Vì phần bên ngoài của ngọn trường tiên mà Viên Kỳ Hải đang nhìn thấy đã có một độ dài ngót nghét là một trượng, phần còn lại thì chìm khuất ở trong sau một động khẩu. Động khẩu đó theo như Viên Kỳ Hải nhìn thấy, ít lắm cũng có một độ sâu ngoài một trượng, và do Viên Kỳ Hải không thể nào phát hiện được nơi ẩn nấp của Quỷ Y Tử nên mới dám đoán chiều dài của ngọn trường tiên là hai trượng.

Soạt ! Viu

Soạt ! Víu

Thêm mấy lượt công kích nữa, nhưng vẫn không chạm được ngọn trường tiên vào địch nhân, từ trong động khẩu nọ Độc Cước Tàn Chi Quỷ Y Tử kêu ầm lên:

- Hay ! Đã lâu lắm rồi ta mới gặp một người tránh được Tam chiêu độ quý của ta ! Người là ai? Là môn hạ của bang môn phái nào?

Tuy lấy làm lạ về tên gọi của chiêu thức: Tam chiêu độ quý có vẻ như mâu thuẫn với ngoại hiệu của chủ nhân Quỷ Cốc Động là Quỷ Y Tử, nhưng do định kiến ban đầu, Viên Kỳ Hải vẫn lầm lì dịch bộ.

Không nghe Viên Kỳ Hải đáp lời, Quỷ Y Tử vừa vũ lộng trường tiên vừa quát:

- Người tưởng người không nói là ta không có cách nào nhìn ra sư thừa của người ư? Thử chờ xem vài chiêu nữa nào?

Viu ... Viu ...

Ngọn trường tiên bỗng chốc lại dài ra làm cho Viên Kỳ Hải muốn tránh né phải dần dần lùi lại.

Ngọn trường tiên xuất hiện càng dài thì tầm khống chế của Tiên pháp càng rộng. Và uy lực của Tiên pháp càng rộng. Và uy lực của Tiên pháp đương nhiên là tăng thêm sự lợi hại.

Tránh thêm được vài lượt nữa, Viên Kỳ Hải sau đó dù đã lường tượng sẵn hình thù quái dị của Độc Cước Tàn Chi Quỷ Y Tử, ngay khi nghe Mông Diện Nhân nói nhưng khi Quỷ Y Tử thật sự xuất đầu lộ diện Viên Kỳ Hải vẫn không khỏi kinh tâm khiếp vía.

Bởi Quỷ Y Tử không những chỉ có hình thù quái dị mà thôi, ngoài tấm thân chỉ còn một tay với một chân, Quỷ Y Tử lại có diện mạo cực kỳ xấu xa nữa.

Từ gương mặt méo mó và những vết sẹo ngang dọc, đôi mắt luôn luôn trợn ngược của Quỷ Y Tử khi nhìn vào Viên Kỳ Hải bắn xạ những tia nhìn rợn người.

Định kiến trước đó về Quỷ Y Tử liền được củng cố thêm ngay khi Viên Kỳ Hải thấy toàn bộ vẻ ngoài của Quỷ Y Tử.

Do đó, dù đang bị Tiên pháp lợi hại của một nhân vật mười phần đủ mười phần giống quỷ uy hiếp nhưng Viên Kỳ Hải do vẫn luôn ghi nhớ lời căn dặn của Mông Diện Nhân nên hết sức lưu tâm cẩn trọng.

Vừa nhìn thấy kẻ xâm nhập Quỷ Cốc Động chỉ là một tiểu tử không có bao nhiêu niên kỷ, Quỷ Y Tử đã cười lên sặc sụa:

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Người đã chán sống rồi sao, tiểu tử?

Viu ... Viu ...

Ngọn trường tiên không phải dài hai trượng như Viên Kỳ Hải nghĩ chỉ có một trượng rưỡi hoặc kém một chút mà thôi. Tuy chỉ có một trượng rưỡi chẳng dài nhưng với kinh khí toát ra từ đầu trường tiên toát ra sự lợi hại của Tiên pháp vẫn không thay đổi.

Nếu như Viên Kỳ Hải không nhờ vào bộ pháp vô danh nọ đâu để gì chi trì được đến lúc này.

Nhận ra điều này, Quỷ Y Tử tuy vẫn tiếp chiêu với một chân trụ nhưng đã bắt đầu lưu tâm đến bộ pháp của Viên Kỳ Hải.

Không lưu tâm thì không việc gì, Quỷ Y Tử sau khi dõi nhìn theo vài bộ vị của Viên Kỳ Hải bỗng thất kinh kêu lên:

- Tứ Tượng Hồng Hoang Bộ? Tiểu tử ngươi có phải ở họ Long không?

Nhân lúc Quỷ Y Tử vì kêu lên phải lơ lửng thân pháp, Viên Kỳ Hải nhanh chóng dẫn vào và gầm lên:

- Họ Long nào ở đây? Ta họ Viên, tên Kỳ Hải ! Tiếp chiêu !

Vù !

Mãi mới có dịp tiến lại gần Quỷ Y Tử và chỉ còn cách Quỷ Y Tử đúng một trượng, Viên Kỳ Hải không bỏ lỡ cơ hội liền xuất chiêu phát chưởng.

Tiên pháp nhất thời rối loạn, Quỷ Y Tử vừa nhìn thấy chưởng công của Viên Kỳ Hải lại thảng thốt kêu lên:

- Là Phi Hoa Chưởng?

Nếu tiếng kêu lúc này đã làm cho Quỷ Y Tử phải lơ lửng Tiên pháp, lộ sơ hở cho Viên Kỳ Hải tiến được lại gần, thì lần kêu này Quỷ Y Tử lại động nộ làm cho Tiên pháp linh hoạt trở lại.

Viu ... Viu ...

Bung !

Viu ... Viu

Tiếng chưởng phong và vào kinh lực của ngọn trường tiên vừa vang lên, Viên Kỳ Hải liền đỡ người kinh ngạc.

Quỷ Y Tử quả là giao hoạt với Tiên pháp thiên biến vạn hóa. Ngỡ đâu Viên Kỳ Hải tiến được vào gần sẽ làm cho ngọn trường tiên dài một trượng rưỡi phải vô phương biến hóa và sẽ biến thành một phế vật vô dụng. Nào ngờ, bằng một động tác thành thạo Quỷ Y Tử chỉ cần hất nhẹ cánh tay độc nhất của lão một cái, ngọn trường tiên lập tức bay ngược về. Sau đó, Quỷ Y Tử nhanh nhẹn chộp vào phần giữa của ngọn trường tiên buông xuống phần cuối, và thế là ngọn trường tiên trong chớp mắt chỉ còn dài độ một trượng.

Sự linh diệu của ngọn trường tiên liền trở lại như cũ, vẫn luôn uy hiếp Viên Kỳ Hải cho dù khoảng cách giữa song phương bây giờ chỉ còn là một trượng.

Viu ... Viu ...

Nếu Viên Kỳ Hải đã cẩn trọng thì Quỷ Y Tử càng cẩn trọng hơn bội phần.

Giữ vững Tiên pháp Quỷ Y Tử lại quát hỏi:

- Tiểu tử, ngươi đã học được bộ pháp này từ đâu?

Mồ hôi lạnh tuôn dài khắp người Viên Kỳ Hải, do phải toàn tâm toàn ý chú mục vào đầu trường tiên để tránh chiêu nên Viên Kỳ Hải không thể nào mở miệng nói được nên lời.

Đến khi nghe Quỷ Y Tử quát hỏi một lần nữa:

- Có phải do họ Mã truyền thụ bộ pháp cho ngươi không, tiểu tử?

Viên Kỳ Hải giật mình kêu lên:

- Sao lão biết?

Quỷ Y Tử gầm lên với một sự kinh ngạc tột cùng:

- Là họ Mã sai ngươi đến đây? Ngươi có biết ta là ai không?

Lần thứ hai, khi nghe tiếng hỏi lời này, Quỷ Y Tử lại lơ tay.

Viên Kỳ Hải thầm nghĩ:

- Dù lão biết Mã tiền bối thì đã sao? Có khi Mã tiền bối cũng muốn giết lão nên lão mới nhìn được bộ pháp này ! Đánh !

Cơ hội lại đến với Viên Kỳ Hải lần thứ hai và Viên Kỳ Hải liền tận dụng.

Tiến sát thêm nữa, Viên Kỳ Hải bắt đầu vận dụng pho chiêu Mượn hoa hiển phạt do Mông Diện Nhân truyền thụ.

Viên Kỳ Hải còn quát:

- Lão là một ác nhân, ai ai cũng muốn giết ! Đỡ chiêu !

Vù ! Vù !

Một luồng lực đạo lạ lùng từ tâm chiêu của Viên Kỳ Hải chợt xuất hiện, cứ xuyên xoáy vào Quỷ Y Tử.

Vừa nhìn thấy công phu này Quỷ Y Tử bỗng cười lên cuồng dại:

- Ha ... ha ... ha ! Ra là ngươi ! Đáng chết !

Thâu ngắn ngọn trường tiên một lần nữa, với chiều dài lúc này ngọn trường tiên chỉ bằng một cây thương, đầu ngọn trường tiên do Quỷ Y Tử vũ lộng chợt duỗi thẳng ra tợ kim thiết, và chiêu thức của Quỷ Y Tử vào lúc này cũng biến đổi thật lạ lùng. Không còn là Tiên pháp như trước mà là thương pháp cực kỳ lợi hại.

Toàn thân Viên Kỳ Hải hốt nhiên thấy lạnh khi bị ngọn tiên hóa thành ngọn thương của Quỷ Y Tử vây kín. Chiêu công Mượn Hoa Hiển Phạt của Viên Kỳ Hải bỗng hóa thành vô dụng đối với thương pháp tuyệt luân này.

Trong chớp mắt có đến năm đại huyết ở phía trước người Viên Kỳ Hải bị uy hiếp trầm trọng, đưa Viên Kỳ Hải vào một tình cảnh chỉ cách cái chết trong gang tấc.

Mục quang của song phương vô tình chạm vào nhau, Quỷ Y Tử nhìn Viên Kỳ Hải bằng cái nhìn lạnh lùng tàn khốc. Ngược lại cái nhìn của Viên Kỳ Hải lại chứa đầy những hoang mang và sợ hãi đến tột cùng.

Thần trí của Viên Kỳ Hải vào lúc này hoàn toàn trống rỗng, như người đang lạc bước vào cõi u minh không hề có sự sống.

Đúng lúc đó, khi chiêu thức của Quỷ Y Tử chỉ còn cách một chân tơ nữa là đoạt mạng Viên Kỳ Hải, một tiếng cười lạnh lùng âm hiểm chợt vang lên:

- Ha ... Ha ... Ha ... !

Quỷ Y Tử chợt rung động toàn thân, còn Viên Kỳ Hải bỗng hoàn hồn tỉnh trí.

Và tiếng cười chưa rõ là ai phát ra còn đang vang dội, Quỷ Y Tử và Viên Kỳ Hải bỗng bị một chưởng lực, một kinh lực gì đó xô bay về hai phía.

Bùng ! Bùng !

Vút ! Vút !

Cả hai chưa kịp phản ứng hoặc kêu lên thì sau hai loạt chấn kinh liền phải ngã vật ra và chìm vào bóng đêm sâu thẳm.

oOo

Đang im lìm bất động, Viên Kỳ Hải bỗng cảm thấy nôn nao khó chịu. Theo phản ứng tự nhiên, Viên Kỳ Hải phải tràn người và há miệng thổ ra một ngụm huyết.

- Oẹ!

Cùng với hành động này, Viên Kỳ Hải bỗng mở bừng hai mắt và hoàn toàn thảng thốt với những gì đang diễn ra trước mắt.

Ngoài Mã trưởng lão của Cái Bang đang chăm sóc cho Quỷ Y Tử lúc này cũng đã tỉnh lại, Hoa trưởng lão đang bắn xạ hai tia mắt ngờ vực nhìn vào Viên Kỳ Hải.

Thổ huyết xong, Viên Kỳ Hải kêu lên kinh ngạc:

- Nhị vị tiền bối cũng đến đây ư? Nhị vị nên cẩn trọng, tiên pháp của quái nhân Quỷ Y Tử lợi hại lắm đấy.

Tia mắt nhìn ngờ vực của Hoa trưởng lão chợt đổi thành những tia nhìn giận dữ:

- Người vừa nói gì? Người bảo bọn ta phải cẩn trọng đối với ai?

Âm thanh nghi hoặc của Quỷ Y Tử bỗng nổi lên:

- Hoa lão tử ! Người biết tiểu tử ư?

Vẫn nhìn vào Viên Kỳ Hải, Hoa trưởng lão đáp lời Quỷ Y Tử :

- Nào chỉ biết không thôi ! Chuyện gì đã xảy ra, Văn đại ca?

Mã trưởng lão đến lúc này mới lên tiếng đề quyết:

- Lão Tứ nhìn mà không biết ư? Theo ta đích thị tiểu tử kia đã tìm đến đây gây sự với Văn đại ca rồi !

- Mã lão nhị ! Không phải người và lão Tứ xui giục tiểu tử đến đây sao? Hai người đừng vờ vĩnh với ta nữa.

Viên Kỳ Hải hoang mang vô tả:

- Hoa tiền bối ! Nói vậy Độc Cước Tàn Chi Quỷ Y Tử tiền bối này cũng là người của Cái Bang như nhị vị tiền bối sao?

Hoa trưởng lão tròn mắt nhìn Viên Kỳ Hải:

- Sao? Người vừa gọi ai là Độc Cước Tàn Chi? Danh xưng này từ đâu mà có?

Viên Kỳ Hải chợt bắn loạn tâm trí đến nhịp thở cũng phải rối loạn:

- Không phải sao? Vị tiền bối kia không phải được mọi người gọi là ... gọi là Độc Cước Tàn Chi sao?

Mã trưởng lão bỗng gầm lên:

- Câm miệng ngay, tiểu tử ! Nếu người không muốn giải thích rõ chuyện này thì đừng trách lão phu không khách sáo !

Quỷ Y Tử vùng cười lên man dại:

- Ha ... ha ... ha ! Độc Cước Tàn Chi ! Hay danh hiệu, thật là hay ! Ha ... Ha ... Ha ...!

Hoa trưởng lão vụt quay người lại. Vừa nhìn Quỷ Y Tử với ánh mắt thương hại, Hoa trưởng lão vừa lúng búng nói không nên lời:

- Văn đại ca ! Đại ca chớ để tâm làm gì ! Tiểu đệ ... Đại ca đừng có như thế nữa.

Vụt quay lại Hoa trưởng lão giận dữ quát to với Viên Kỳ Hải:

- Súc sinh ! Người có biết hành động vừa rồi của người sẽ chuốc lấy hậu quả gì không?

Viên Kỳ Hải hốt hoảng:

- Hoa tiền bối ! Là tiểu đệ ...

Nâng cao hữu chưởng, Hoa trưởng lão nhắm vào đầu Viên Kỳ Hải vừa quật mạnh xuống vừa trách:

- Lão phu phải lấy mạng người ! C – h – ế – t !

Vù !

Toàn thân đang bất lực, Viên Kỳ Hải dù muốn cũng vô phương hoàn thủ. Viên Kỳ Hải chỉ biết giương mắt nhìn trừng trừng vào ngọn chưởng của Hoa trưởng lão đang sắp sửa đưa Viên Kỳ Hải đến Quỷ Môn Quan.

Tuy nhiên, một tiếng kêu ngăn ngui chợt vang lên:

- Dừng lại !

Chợt nghe Quỷ Y Tử kêu ngăn lại, Hoa trưởng lão có phần miễn cưỡng khi phải dừng tay.

Vẫn còn hậm hực, Hoa trưởng lão gần như là quát hỏi:

- Tội vô lễ thất ngôn của tiểu tử, đệ không thể không trừng trị ! Đại ca sao ngăn tiểu đệ lại?

Tuy tâm trí vẫn đang thác loạn nhưng Viên Kỳ Hải cũng còn phần nào sáng suốt khi nhìn thấy những diễn biến sau đó.

Quý Y Tử cố ngồi lên. Và khi được Mã trưởng lão đưa tay ra định giúp đỡ, Quý Y Tử sau một tiếng hừ nhẹ liền nạt ngang:

- Hừ ! Ta không cần sự giúp đỡ của bọn người ! Còn tên họ Hoa kia, người thấy chuyện bất thành, cơ sự sắp sửa bị bại lộ, người định giết tiểu tử để diệt khẩu ư?

Hoa, Mã nhị trưởng lão cùng giật mình kêu lên kinh ngạc:

- Đại ca ! Sao đại ca lại nói vậy?

- Tiểu đệ đâu có ý đó, đại ca xin chớ nghi ngờ cho tiểu đệ.

Dù toàn thân cứ run bần lên từng chập nhưng cuối cùng Quý Y Tử cũng đã tự ngồi lên.

Sau khi thả vào miệng vài hoàn linh đan vừa lấy từ trong người ra, Quý Y Tử cười lạnh:

- Nếu bọn người đã chán ghét ta, nếu bọn người không muốn ta kéo dài kiếp sống thừa, bọn người chỉ cần nói một tiếng ta sẽ tự kết liễu. Bọn người đừng giở trò ném đá giấu tay rồi lại giả vờ thương hại như thổ tử hồ bi vậy ! Hừ !

Đến lúc này dù Viên Kỳ Hải không hiểu cặn kẽ nhưng ít ra cũng mơ hồ đoán hiểu được mấy phần. Viên Kỳ Hải chỏ miệng nói xen vào:

- Quý Y Tử tiền bối ! Văn bối thật sự không biết rằng ...

- Câm ! Ai mượn người lên tiếng? Rồi sẽ đến lượt người được lão phu hỏi tội. Hừ ! Mã, Hoa hai người vẫn không dám nói ư?

Dù vừa bị Quý Y Tử nạt ngang không cho nói xen vào, nhưng Viên Kỳ Hải vì muốn xóa bỏ sự nghi ngờ quá rõ ràng của Quý Y Tử đối với Mã, Hoa nhị vị trưởng lão. Viên Kỳ Hải liền lĩnh lên tiếng:

- Hành vị của tiểu đệ không có liên can gì đến hai vị tiền bối Mã, Hoa ! Tiền bối dù không muốn nghe nhưng tiểu đệ cũng phải nói ! Tiền bối có muốn từng xẻo hoặc muốn giết tiểu đệ gì cũng được. Chỉ xin tiền bối chớ vì đa nghi mà xem nhẹ tình bằng hữu của chư vị ! Tiểu đệ có thể nào nói thế ấy, quyết không nửa lời dối trá.

Quý Y Tử sau một lúc nhắm mắt, chờ cho những hoàn linh đan vừa rồi phát huy tác dụng, lão mở mắt ra và bật cười.

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Giết người, ta phải giết rồi, người không cần phải lên mặt ra bộ khí phách. Một kẻ sắp chết như người thì lời nói liệu có đáng tin không? Ha ... Ha ... Ha ...

Thần sắc luôn biến động theo từng lời nói của Quý Y Tử, Mã trưởng lão chợt chớp động tinh thần và lao về phía Viên Kỳ Hải. Điểm loạn một lúc mấy huyết đạo của Viên Kỳ Hải. Mã trưởng lão vừa bước lùi lại để tránh một chiêu công của Quý Y Tử vừa hét inh ỏi:

- Dừng lại đã nào, đại ca ! Chờ khi tiểu tử cung xưng xong mọi việc, nếu đại ca vẫn còn ý nghi ngờ, đệ xin khoanh tay, mặc cho đại ca xử trí !

Qua diễn biến này Viên Kỳ Hải hiểu: Mã trưởng lão vì muốn Viên Kỳ Hải khai rõ mọi việc nên vừa thị thố một thủ thuật gì đó trên người Viên Kỳ Hải. Do Quỷ Y Tử ngỡ Mã trưởng lão muốn sát nhân diệt khẩu nên mới tung chưởng định ngăn Mã trưởng lão lại. Nhờ bộ pháp biến ảo, Mã trưởng lão vừa kịp hồi bộ tránh chiêu vừa lên tiếng giải bày cho Quỷ Y Tử nghe.

Nghe xuôi tai, Quỷ Y Tử liền dừng lại.

Cùng với Mã, Hoa hai người nhìn chăm chăm vào Viên Kỳ Hải, Quỷ Y Tử lạnh lùng bảo:

- Hừ ! Ta không tin hai người dám giở trò với ta ! Y thuật của ta như thế nào, ta chắc hai người vẫn còn nhớ.

Câu nói này vừa lọt vào tai Viên Kỳ Hải giúp Viên Kỳ Hải hiểu rằng chữ Y trong Quỷ Y Tử là ám chỉ về y thuật của lão, toàn bộ kinh mạch trong người Viên Kỳ Hải bỗng dừng lại đau buốt khôn tả.

Sư đau nhức càng lúc càng tăng cao đến nỗi Viên Kỳ Hải phải quật mình lăn lộn:

- Ôi chao ! Sao lại đau như thế này? Mã tiền bối, Hoa tiền bối ! Nhị vị mau giúp tiểu đệ diệt với. Ôi chao ! Đau ...

Và Viên Kỳ Hải hoàn toàn tỉnh ngộ khi nghe Mã trưởng lão cười lạnh:

- Hừ ! Tiểu tử, ngươi vừa bị ta dùng bí thuật Triệt Căn Mạch Thủ pháp ! Nếu ngươi chịu xưng toàn bộ sự thật, ta sẽ giảm bớt hình phạt cho ngươi. Bằng ngươi cố tình giấu giếm, kinh mạch của ngươi sẽ đứt đoạn và ngươi sẽ phải chịu cảnh co rút toàn thân mà chết trong đau đớn. Nói đi ! Ai đã sai ngươi tìm đến đây.

Hoàn toàn phần nộ, vừa nghiêng răng ken két cố chịu đựng nỗi đau đớn vô song, Viên Kỳ Hải vừa hét lên:

- Không phải tiểu đệ ... két ...đã tự nguyện là sẽ ... két ... nói ra rồi sao? ... Kẹt ... Hành vi này của ... két ... Mã tiền bối đâu khác gì ... két... bọn tà ma vô nhân tính?

Không quan tâm đến những lời thống trách của Viên Kỳ Hải, Mã trưởng lão gắt:

- Ngươi vẫn chưa chịu nói sao? Ngươi nên biết chỉ sau một thời gian độ một nén hương, ngươi dù có muốn nói cũng không sao nói được ! Đừng để mất thời gian nữa, nói đi !

Ngoài sự mong đợi cũng như những toan tính của Mã trưởng lão, ngay khi Viên Kỳ Hải biết được những ý đồ của lão, chí quật cường của Viên Kỳ Hải do đã tô rèn một thời gian dài gian nan khổ khổ chợt trỗi dậy. Viên Kỳ Hải sau đó cứ câm lặng hoàn toàn. Một lời xưng xưng cũng không, mà một lời rên rỉ kêu đau cũng không hề có.

Nhìn sự câm lặng chịu đựng của Viên Kỳ Hải, Hoa – Mã nhị vị trưởng lão thì sững sờ kinh ngạc, còn Quỷ Y Tử thì diện mạo luôn co rúm và đôi môi cứ mím lại đến tái tím hoàn toàn.

Thời khắc dần qua đi, thời gian dù cho một nén hương cháy tàn như Mã trưởng lão đã nói trước đang cạn dần, Viên Kỳ Hải với những nhịp thở hào hển câm lặng vẫn hoàn toàn câm lặng.

Với thời gian chậm rãi trôi đi, sự bất loạn chợt chuyển đổi từ Viên Kỳ Hải sang ba lão già đang từng lúc nôn nao chờ đợi.

Cuối cùng, lúc toàn thân của Viên Kỳ Hải vì quá đau không thể tự co giật được nữa, khi Mã – Hoa hai vị trưởng lão chưa biết phải hành động như thế nào, Quỷ Y Tử chợt nhích động độc thủ.

Sau khi điểm nhanh vào vài trọng huyệt của Viên Kỳ Hải, Quỷ Y Tử quay nhìn Mã – Hoa hai người và mai mỉa:

- Hai người thật khéo tìm được một kẻ có khí phách ngang tàng như tiểu tử này ! Ta không thể không bội phục !

Thấy Quỷ Y Tử cứ nghi ngờ còn tiểu tử Viên Kỳ Hải thì vì bướng bỉnh chẳng thà chấp nhận cái chết chứ chẳng chịu mở miệng cung xưng hầu nói ra sự thật. Mã trưởng lão ngao ngán nhìn Hoa trưởng lão:

- Hoa lão tứ ! Người có nghĩ ra được phương kế nào hay hơn không? Lão Mã ta kể như bó tay rồi đó.

Thấy Hoa trưởng lão cứ lắc đầu nguầy nguậy, Mã trưởng lão liền ngẩng mặt lên nhìn trời và buột miệng kêu lên:

- Chủ nhân ơi là chủ nhân ! Mã Bình này đành phải phụ lại sự ủy thác của chủ nhân. Đợi khi gặp lại chủ nhân Mã Bình xin chịu xét xử.

Vù ...

Kêu xong Mã Bình chợt đưa tay lên và tự vỗ xuống đầu như muốn tự vận.

- Dừng tay !

- Nhị ca !

- Mã tiền bối, chớ ...

Đồng một lúc có ba âm thanh cùng vang lên ngay sau khi Mã Bình định thực hiện ý định.

Và nếu như không có âm thanh thứ ba là tiếng kêu dù là nhỏ của Viên Kỳ Hải, có lẽ Mã Bình vẫn không thay đổi ý định.

Dừng tay lại, Mã Bình lao đến chỗ Viên Kỳ Hải đang lóp ngóp bò dậy:

- Viên tiểu tử ! Ta giết ngươi trước rồi sẽ dùng cái chết để tạ lỗi với đại ca sau ! Nạp mạng.

Vù ... Vù ...

Ngon kinh của Mã Bình vừa xuất hiện, đầu của ngọn trường tiên cũng xuất hiện theo !

Viu ... Viu ...

Hự !

Không những đã bị ngọn trường tiên của Quỷ Y Tử khống chế huyết đạo, Mã Bình còn thêm u uất trong lòng khi nghe Quỷ Y Tử quát hỏi:

- Người không được làm càn. Người tưởng ta không biết ý đồ của người sao?

Sự u uất đã quá sức chịu đựng, Mã Bình vừa thổ huyết vừa kêu lên ai oán:

- Oe ! Đại ca muốn đệ phải chết thì đại ca mới tin sao? Vậy thì ...

Viu ... Phịch !

Thấy lần thứ hai ngọn trường tiên lại được Quỷ Y Tử điều động và là dùng để khống chế Á huyết của Mã Bình. Viên Kỳ Hải mới biết được sự thể suýt nữa đã xảy ra.

Là do Mã Bình đã tự cắn vào lưỡi để tự vận, Quỷ Y Tử vì suy nghĩ riêng buộc phải ngăn chặn hành vi của Mã Bình.

Hoa trưởng lão vẫn đứng cạnh đó bỗng buông người ngồi xuống. Lão chán ngán lên tiếng:

- Cả đệ nữa, đệ để tự đại ca xử trí vậy ! Đệ chỉ tiếc là chưa thực hiện xong sự ủy thác của chủ nhân.

Cho dù Hoa trưởng lão đã tự miệng nói ra những lời này, Quỷ Y Tử vì quá cẩn trọng vẫn phải dùng ngọn trường tiên để khống chế các huyết đạo trọng yếu của Hoa trưởng lão.

Sau đó, Quỷ Y Tử mới nhìn vào Viên Kỳ Hải và hỏi:

- Hạng người quật cường như người không phải là ta không có cách xử trí. Người có biết thể nào là thủ thuật Quá Huyết Thất Hồn Châm không?

Viên Kỳ Hải lòng tràn đầy ân hận bảo:

- Đến lúc này tiểu điệt mơ hồ biết rằng ...

- Câm ! Ta không là thúc bá cũng không là trưởng bối của người, ta cấm người không được xưng hô với ta như vậy.

Viên Kỳ Hải cười gượng:

- Tiền bối đã không thích thì thôi, văn bối không xưng hô như thế nữa. Chỉ có điều ...

- Người huyền thuyên cái gì vậy, tiểu tử? Ta vừa hỏi gì người không nghe sao?

Viên Kỳ Hải hít một hơi dài:

- Văn bối đã quá quen với những lời dọa dẫm rồi. Nếu tiền bối muốn nghe qua mọi việc, tốt hơn hãy để văn bối tự nói. Ngược lại, dù tiền bối có dùng thủ thuật Quá Huyết Thất Hồn Châm hay dùng

bất kỳ thủ thuật nào cũng vậy, tiền bối đừng mong gì đến việc thành công. Không tin, tiền bối cứ tùy tiện vậy.

Sắc diện của Quỷ Y Tử chợt co rúm lại, làm cho diện mạo của lão đã xấu xa lại càng xấu xa hơn. Nhìn trừng trừng vào Viên Kỳ Hải như muốn ăn tươi nuốt sống. Quỷ Y Tử chậm rãi một cách độc ác giải thích:

- Với thủ thuật này, ngươi sẽ biến thành một kẻ ngu si điên loạn, người không ra người ma không ra ma. Ngươi tưởng ta không dám thực hiện theo lời nói sao?

Tuy phải rung mình kinh hãi trước viễn cảnh như Quỷ Y Tử vừa nói ra, nhưng Viên Kỳ Hải vẫn cứng rắn đáp lời:

- Đời người sớm muộn gì cũng chết. Ngu cũng chết mà khôn cũng chết. Tiền bối bất tất phải dọa nữa. Văn bối sẵn sàng đón nhận bất kỳ thủ đoạn nào của tiền bối.

Như không kiềm nén được sự giận dữ được nữa, Quỷ Y Tử đột nhiên lấy từ trong người ra một cái hộp nhỏ bằng gỗ.

Lão mở ra và lấy từ trong hộp một nắm kim châm dài ngắn đủ kích cỡ.

Sau đó lão cắm các kim châm đó vào khắp các huyệt đạo của Viên Kỳ Hải. Lão chỉ chừa lại duy nhất một cây kim châm mà thôi.

Lão bật lên một tiếng cười lạnh lùng tàn khốc:

- Hừ ! Nếu ta cắm cây châm này vào Bách Hội huyệt của ngươi, ngươi có biết hậu quả như thế nào không?

Viên Kỳ Hải với toàn thân tươm đầy mồ hôi lạnh vẫn quật cường rít lên:

- Lão cắm đi ! Ta không sợ đâu.

Quỷ Y Tử liền chớp động độc thủ nhanh tợ sao sa.

Tuy nhiên, vào sát na cuối cùng, lúc cây kim châm chỉ cách Bách hội huyệt của Viên Kỳ Hải chưa đầy một chân tơ, Quỷ Y Tử bỗng định thủ.

Để cây kim châm lơ lửng như thế được một lúc, Quỷ Y Tử vụt thu về và rít lên:

- Tiểu tử quá lớn mật ! Được, ngươi muốn gì thì cứ nói đi ! Hừ !

Thở ra chậm chậm, Viên Kỳ Hải bắt đầu nói như kẻ đang trong mơ

Hồi 16

QUA SÓNG GIÓ MỌI NGƯỜI HIỆP NGHỊ VÌ LỢI CHUNG TRAO TRUYỀN CÔNG PHU

- Mông Diện Nhân là nhân vật như thế nào?

Vừa nghe Viên Kỳ Hải thuật qua mọi chuyện, Quỷ Y Tử kinh nghi lên tiếng hỏi, Viên Kỳ Hải lắc đầu giải thích:

- Làm sao văn bối biết được khi Mông Diện Nhân luôn che kín chân diện? Pho chương vừa rồi là do Mông Diện Nhân truyền thụ cho văn bối.

Quỷ Y Tử cười gằn thành tiếng:

- Hừ ! Người tưởng ta dễ dàng tin vào vài lời nói của người sao?

- Tiền bối nếu không tin thì văn bối đành chịu ! Mọi chuyện đã thật sự xảy ra như vậy !

- Vậy thì nhân vật nào vốn là Bắc Cương môn hạ đã theo chân người đến đây và âm thầm ám toán ta?

Biết Quỷ Y Tử muốn hỏi đến người bí ẩn đã nhân lúc lão và Viên Kỳ Hải giao đấu để bất ngờ cười lên và hạ thủ cả hai. Viên Kỳ Hải ngơ ngác hỏi lại:

- Sao tiền bối biết là Bắc Cương môn hạ?

Quỷ Y Tử nhăn nhó:

- Bắc Cương Minh Chương ! Ta đâu lạ gì công phu này của bọn Bắc Cương? Ta đang chờ nghe người nói đây !

Viên Kỳ Hải lắc đầu:

- Văn bối đâu thể biết kẻ đó là ai? Cả văn bối cũng bị hạ thủ, suýt nữa cũng bị mất mạng như tiền bối cơ mà?

- Giữa người và họ Mã kia quan hệ như thế nào? Sao hăn lại truyền thụ Tứ Tượng Hồng Hoàng Bộ cho người?

Để trả lời câu hỏi này của Quỷ Y Tử, Viên Kỳ Hải đành phải thuật lại mọi chuyện đã xảy ra trước và sau khi Tạ tổng tiêu đầu đưa Viên Kỳ Hải đến Lâm Sơn tự.

Như không tin vào câu chuyện này, Quỷ Y Tử chột vung tay giải khai Á huyết cho Mã trưởng lão.

- Mã Bình ! Hăn nói như thế có đúng không?

Mã Bình gật đầu:

- Đúng là như vậy !

Quý Y Tử thoáng sắc giận:

- Tại sao chứ? Người có biết là ...

Mã Bình chợt kêu lên:

- Đại ca, đệ có nhiều điều cần giải thích cho đại ca nghe, nhưng tuyệt đối không để tiểu tử kia hay biết.

Quý Y Tử quắc mắt nhìn Mã Bình :

- Sao lại như vậy? Trừ phi người đang làm điều mờ ám nên không dám nói.

Mã Bình cười gượng:

- Đại ca không tin hỏi lại Hoa trưởng lão thì rõ !

Giải á khẩu huyết cho Hoa trưởng lão, Quý Y Tử chưa kịp hỏi thì nghe Hoa trưởng lão lên tiếng:

- Đây là chuyện hệ trọng, tốt hơn hết đại ca hãy điểm vào Thụy huyết của tiểu tử đã.

Bán tin bán nghi, Quý Y Tử phải sau đó mới điểm vào Thụy huyết của Viên Kỳ Hải như Hoa trưởng lão vừa nói.

oOo

Ngay khi thức dậy, Viên Kỳ Hải thoáng hồ nghi khi nhìn thấy địa điểm không còn như trước nữa.

Bao quanh Viên Kỳ Hải lúc này là ba người, Mã, Hoa trưởng lão và Quý Y Tử. Tất cả cùng hiện diện trong một động thất tối âm u !

Chờ cho Viên Kỳ Hải được dịp nhìn khắp lượt xong, Mã Bình bỗng lên tiếng trước tiên:

- Viên Kỳ Hải ! Theo như người nói thì Mông Diện Nhân đã xui người đi đến đây?

Viên Kỳ Hải vừa định ngồi dậy thì bị Hoa trưởng lão cản lại:

- Người nên tỏ ra ngoan ngoãn thì hơn ! Lần này dù người có quật cường đến đâu đi nữa, bọn ta cũng phải có thái độ với người nếu như người không thực tâm đáp lại.

Viên Kỳ Hải cười nhẹ:

- Văn bối vốn luôn hành sự quang minh, nếu chư vị không có thái độ dọa dẫm, văn bối không ngại gì mà không nói tất cả ! Không sai, chính Mông Diện Nhân đã bảo văn bối tìm đến đây.

- Là vì nửa mảnh họa đồ Thạch Phong Thành?

Vẫn là Mã Bình tra hỏi, Viên Kỳ Hải gật đầu đáp lại:

- Đúng vậy !

- Người muốn làm gì với nửa mảnh họa đồ này?

- Đến Thạch Phong Thành !

- Hừ ! Người chán sống rồi sao?

- Có người vào được sao vẫn bối phải sợ?

- Vậy Thạch Phong Thành Chi Thước đâu? Người đã giao nó cho lão họ Tiêu thì người lấy gì để đi vào Thạch Phong Thành?

Viên Kỳ Hải mỉm cười bí ẩn:

- Vật vẫn bối giao ra chỉ là vật giả ! Còn vật thật vẫn bối đã giấu vào một chỗ an toàn rồi.

Mã Bình nghe thế chợt nhìn sang lão Hoa và Quỷ Y Tử hàm chứa nhiều ẩn ý. Đoạn Mã Bình lại hỏi:

- Xem ra người cũng có lắm tâm cơ. Nhưng với nửa mảnh họa đồ, người vẫn dám đi vào Thạch Phong Thành ư?

Viên Kỳ Hải đáp:

- Chết vẫn bối còn không sợ, há gì việc đi vào Thạch Phong Thành?

- Vậy nếu như người không có lấy nửa mảnh họa đồ, người có còn dám đi không?

Thoáng nghi ngờ, Viên Kỳ Hải nhìn qua Quỷ Y Tử.

- Không lẽ nửa mảnh họa đồ của tiền bối đã ...

Quỷ Y Tử gắt:

- Bọn ta đang chờ nghe người trả lời mà? Những việc khác không cần người phải quan tâm.

Viên Kỳ Hải khẳng khái đáp làm cho ba lão phải khâm phục và kinh ngạc:

- Việc gì vẫn bối đã quyết ý, vẫn bối sẽ thực hiện cho bằng được!

Mã Bình bồng thờ ra nhè nhẹ:

- Người có thể giải thích cho bọn ta nghe nguyên nhân của việc này không?

Viên Kỳ Hải sau một lúc ngẫm nghĩ liền chối từ:

- Vẫn bối có một ẩn tình riêng, nên không thể giải thích được.

- Hay người có người thân đã từng đi vào Thạch Phong Thành và đã thất tung nên người phải đi tìm?

Viên Kỳ Hải cười gượng:

- Từ tấm bé vẫn bối đã mồ côi làm gì có ai thân thích đã từng vào Thạch Phong Thành để tìm?

Mã Bình chợt chớp mắt khi nghe Viên Kỳ Hải thổ lộ điều này. Lão bồng nói:

- Được rồi ! Bọn ta không cần tìm hiểu những việc thuộc tư sự của người nữa. Tóm lại, nếu người đã quyết ý đi vào Thạch Phong Thành, bọn ta sẽ trợ giúp người. Đổi lại, người phải làm cho bọn ta một việc.

Hơi thở như hụt hẫng, Viên Kỳ Hải vội hỏi:

- Tiền bối muốn văn bối phải làm gì?

Mã Bình không đáp ngay. Lão nhìn Viên Kỳ Hải một lúc và nói lại:

- Người đã đồng ý giúp bọn ta ư?

Thoáng một chút bần khoản, Viên Kỳ Hải đáp:

- Nếu là việc không việc quá sức, văn bối không từ nan !

Phẩy tay một cái, Mã Bình cất cao giọng bảo:

- Điều này thì ta đoán chắc. Nhưng là việc gì, ta sẽ giải thích sau. Trước hết ta khuyên người hãy bình tâm, đừng nên kinh hãi. Nửa mảnh họa đồ của bọn ta có lẽ đã bị nhân vật lúc nãy lấy mất rồi.

Viên Kỳ Hải dù không lo lắng cũng phải kinh ngạc:

- Là Bắc Cương môn hạ ư? Chuyện xảy ra như thế nào?

Mã Bình thuật lại:

- Bọn ta vốn là tứ huynh đệ kết nghĩa. Hôm nay vì có chuyện cần tình cờ bọn ta đi về đây. Điều đầu tiên bọn ta nhìn thấy là người và lão Đại cùng hôn mê bất tỉnh. Do mãi cứu tỉnh cả hai, bọn ta quên không đi lòng sục khắp nơi. Tên đó có lẽ đã nhìn thấy bọn ta xuất hiện và biết không phải là đối thủ của bọn ta nên hăn đã lén thoát theo lối hậu. Khi đưa người vào đây, bọn ta mới biết rằng nửa mảnh họa đồ họ đã không cánh mà bay. Người có lo lắng vì chuyện này không?

Viên Kỳ Hải chầm chậm lắc đầu:

- Về việc đi vào Thạch Phong Thành thì không có vấn đề. Nếu là về bọn Bắc Cương thì đương nhiên phải có.

Ngấm ngấm thán phục lòng kiên định của Viên Kỳ Hải, Mã Bình hỏi:

- Người lo lắng như thế nào?

Cười cười bí ẩn, Viên Kỳ Hải không đáp mà lại hỏi:

- Đường như chương pháp sở học của tiền bối lúc ở Lâm Sơn tự vẫn chưa phải là công phu thực sự phải không?

Mã Bình kinh nghi:

- Sao người biết?

- Vì lần đó, tiền bối và Hoa tiền bối đâu phải là đối thủ của bọn Bắc Cương môn hạ?

Mã Bình gật đầu:

- Thật sự là như vậy mà? Người vì lẽ gì lại không tin?

Viên Kỳ Hải đáp:

- Là do tiền bối vừa mới nói thôi

- Ta? Ta đã nói gì?

- Tiền bối bảo tên đã lên lấy mất họa đồ dù chưa cùng tiền bối động thủ đã biết hẳn không phải là đối thủ ! Có đúng không?

Chớp mắt vài lượt như muốn che giấu sự ngạc nhiên tột cùng, Mã Bình bảo:

- Sự thông minh của người thật đáng khâm phục, ta nói thật đó.

Đến lúc này, Viên Kỳ Hải mới nói đến điều mà Mã Bình đã hỏi lúc nãy:

- Nói vậy, toàn bộ hai mảnh họa đồ đã lọt vào tay bọn Bắc Cương môn hạ. Chắc chắn bọn chúng cũng sẽ tìm đến Thạch Phong Thành. Văn bối e rằng việc đi vào Thạch Phong Thành của văn bối sẽ gặp nhiều khó khăn.

Hiểu được sự lo ngại của Viên Kỳ Hải, Mã Bình cười cao ngạo:

- Hừ ! Ta đã nói là bọn ta sẽ trợ giúp người, người bất tất phải sợ.

- Tiền bối sẽ giúp như thế nào? Mọi người sẽ cùng đi vào Thạch Phong Thành với văn bối ư?

- Vậy thì không! Chỉ có một mình người đi vào mà thôi.

Viên Kỳ Hải trở lại tâm trạng lo lắng:

- Bọn chúng chắc chắn sẽ đi vào Thạch Phong Thành, lúc đó không có chư vị cùng đồng hành, chư vị liệu có giúp được gì cho văn bối khi văn bối gặp bọn chúng?

Mã Bình đáp:

- Bọn ta đã bố trí đâu vào đó rồi, người cứ yên tâm.

- Nhưng văn bối không thể yên tâm khi tiền bối không chịu giải thích rõ !

Quỷ Y Tử như không chịu được sự dông dài của cả hai bên bèn nạt:

- Nói cho tiểu tư nghe đi lão nhị !

Mã Bình bật cười:

- Người nghĩ sao nếu bọn ta dốc túi truyền tuyệt nghệ cho người?

Viên Kỳ Hải ngơ ngác:

- Lại luyện võ công ư?

- Người làm sao rồi? Không hài lòng ư?

Viên Kỳ Hải thở ra sườn sượt:

- Không phải là không hài lòng, nhưng văn bối không thể không lo ngại.

- Người lo ngại điều gì?

Viên Kỳ Hải đáp:

- Kể luôn lần này, trước sau văn bối đã có bốn lần nhận được lời ngỏ ý truyền dạy công phu. Và cả bốn lần đều bị người truyền thụ lợi dụng.

Mã Bình cau mặt lại:

- Sao lại là lợi dụng?

Viên Kỳ Hải giải thích:

- Lần đầu là vì bảo tồn Thạch Phong Thành Chi Thuộc, chính tiền bối đã truyền thụ bộ pháp cho văn bối, đó không phải là lợi dụng sao?

Mã Bình miệng như ngậm hột thị, không thể giải thích được.

Viên Kỳ Hải lại nói:

- Lần thứ hai, cũng vì vật đó, Tiêu minh chủ đã ngỏ lời truyền dạy võ công. Lần thứ ba thì do Mông Diện Nhân ngỏ ý. Tuy văn bối chưa thể biết Mông Diện Nhân có mưu đồ gì nhưng việc lợi dụng là điều không tránh khỏi. Và lần bây giờ là lần thứ tư, văn bối ...

Hoa trưởng lão vội lên tiếng lần này là một :

- Người nghĩ bọn ta đang lợi dụng người ư? Vậy thì không cần nữa, bọn ta chắc chắn sẽ tự lo liệu được ! Hừ !

Viên Kỳ Hải nhoen miệng cười:

- Văn bối đâu đã nói xong, tiền bối hà cớ gì phải giận dữ chứ?

Quay đầu nhìn Mã Bình và Quỷ Y Tử, Viên Kỳ Hải nói:

- Việc đi vào Thạch Phong Thành là do văn bối tự đề xuất. Văn bối chỉ lo ngại là liệu rồi đây văn bối có phải ân hận vì hành vi mù quáng của văn bối như lần tìm đến Quỷ Cốc Động này không?

Nghe Viên Kỳ Hải nói xong, Mã Bình và Quỷ Y Tử chợt cười lên sặc sụa, làm cho Hoa trưởng lão đang cau mặt giận dữ cũng phải ôm bụng cười dài:

- Ha ... Ha ...

- Ha ... Ha ...

- Ha ... Ha ... Ha ...

Kinh ngạc khôn xiết, Viên Kỳ Hải hết nhìn người này đến nhìn người kia mà vẫn không hiểu tại sao bọn họ lại cười.

Chỉ khi sau đó, lúc Mã Bình thôi cười và hỏi cận kề, Viên Kỳ Hải mới hiểu được cơ sự !

- Người gọi nơi này là gì?

- Quỷ Cốc Động !

- Ai bảo người như vậy? Là Mông Diện Nhân gì đó ư?

- Không đúng sao?

- Đương nhiên là không đúng.

- Vậy nơi này gọi như thế nào?

- Là Thương Tâm Động chứ không phải Quỷ Cốc Động !

- Thương Tâm Động?

- Phải ! Và chủ nhân của Thương Tâm Động chính là Thương Tâm Nhân Quỷ Y Tử lão đại, chứ không phải là Độc Cước Tàn Chi như người đã gọi.

Hiểu ra, Viên Kỳ Hải bật kêu lên:

- Vì lẽ gì mà Mông Diện Nhân phải lừa dối văn bối?

Mã Bình đáp:

- Theo ta hắn đích thị là kẻ muốn lợi dụng người ! Và mười phần đủ mười, ta đoán hắn chính là Bắc Cương môn hạ.

- Là Bắc Cương môn hạ ư? Lẽ nào lại như vậy?

Mã Bình bảo:

- Chuyện này người hãy từ từ tự tìm hiểu. Trước hết, người hãy lo chuyện chú đến việc luyện công trước đã. Thế nào? Người không đổi ý chứ?

Viên Kỳ Hải nghiêm giọng đáp lại:

- Đương nhiên là không.

Mã Bình gật đầu:

- Tốt ! Trong thời gian ba tuần trăng, ta hy vọng người sẽ tiếp thu hết chân truyền của bọn ta.

Viên Kỳ Hải kinh ngạc:

- Phải ba tuần trăng kia à?

Mã Bình hừ lạnh:

- Còn chưa hết đâu, tiểu tử ! Sau đó người còn phải hao tổn cũng một thời gian như vậy để luyện xong sở học của lão Tam nữa.

- Lão Tam nào?

Mã Bình tuần tự chỉ:

- Quách Tĩnh là lão Đại, ta là lão Nhị. Hoa lão đứng ở cuối, nếu không có lão Tam thì bọn ta cần gì xưng Tứ huynh đệ kết nghĩa?

- Tam tiền bối đâu? Sao văn bối không nhìn thấy?

Mã Bình gằn giọng:

- Người không cần phải vội. Đợi đến lúc, người chắc chắn sẽ rõ.

Quay sang lão Hoa, Mã Bình bảo:

- Đến phần của lão đó, lão Tứ. Lão hành sự đi.

Nói xong, Mã Bình và Quỷ Y Tử liền quay quả bước ra. Trong động thất lúc này chỉ còn lại lão Hoa và Viên Kỳ Hải.